

THIÊN ĐĂNG

Nguyên tác : **Cổ Long**

Tập 11

Hồi 25

Xả Kỷ Vị Nhân

Chàng buông bát đĩa xuống thì Xuân Lan, đến bên cười hỏi :

- Thiếu hiệp không ăn nữa đi ?

- Đa tạ cô nương tôi no rồi.

- Thiếu hiệp thấy ngon miệng không ?

- Rất ngon ! Tôi chưa bao giờ ăn một bữa ngon như thế...

Chàng nói đúng một nửa. Quả là thức ăn rất ngon, nhưng chẳng biết chàng có ngon miệng không ?

- Thiếu hiệp quá khen ! Vừa rồi chúng tôi thấy thiếu hiệp ăn mà tâm trí để tận đâu... Chút nữa gấp đĩa vào rượu khiến chúng tôi phải nhin cười !

- Thế ư, cô nương ? Không có chuyện gì đâu. Bây giờ tôi muốn đến xem Tư Đồ cô nương một chút, có tiện không ?

- Tiện chứ ? Sao lại không ? Thiếu hiệp là tân lang của cô nương rồi mà, sao lại không đi được ? Ngài nghĩ ra cách cứu cô nương rồi ư ?

- Không... tôi chỉ muốn đến xem sao.

Xuân Lan nói :

- Tỳ nữ xin dẫn đường... Tam muội, tứ muội hãy ở lại đây thu dọn, còn nhị muội hãy theo ta hầu bồi thiếu hiệp.

Lý Tồn Hiếu đứng lên nói với Thu Cúc và Đông Mai :

- Phiền hai vị cô nương lo giúp.

Nói xong chàng theo Xuân Lan ra cửa, Hạ Hà đi sau chàng, hiển nhiên có ý đề phòng chàng đi mất.

Lý Tồn Hiếu biết rõ như vậy nhưng chàng không có ý định đó. Nếu chàng muốn đi thì không ai cản được chàng.

Qua khỏi Bát trận đồ thì rẽ sang phải đi trên con đường nhỏ rải đá, hai bên hoa nở ngát hương.

Ba người qua nhiều cung điện, hành lang với nhiều lối rẽ, cuối cùng họ dừng lại trước một khung cửa hình bán nguyệt có rèm che kín, trước cửa có bốn tên thiếu nữ bận áo hoa, lưng đeo kiếm đứng nghiêm.

Thấy Lý Tồn Hiếu, bốn thiếu nữ vội cúi chào :

- Kiến quá thiếu hiệp.

Chàng vội đáp lễ.

Xuân Lan hỏi ngay :

- Cung chủ có đây không ?

Một thiếu nữ đáp :

- Cung chủ vừa mới ở đây về cung xong. Thiếu hiệp muốn gặp cung chủ ư ?

Xuân Lan đáp :

- Không phải. Ta chỉ nói thế thôi, thiếu hiệp đến xem cô nương.

Một tên thiếu nữ vén rèm hoa lên.

Đứng ngoài nhìn vào chỉ thấy rèm treo từng lớp mà không thấy gì.

Xuân Lan đi trước vén màn đi sâu vào.

Đột nhiên Lý Tồn Hiếu thấy sáng bừng lên. Chàng thấy mình đứng trong một cung điện rất rộng rãi, cột chạm rồng giát ngọc, trần nhà treo mười sáu ngọn cung đăng lưu ly, trần thiết vô cùng sang trọng.

Từ Đồ Lan nằm trên chiếc giường bát bảo buông màn mỏng, mình đắp chăn gấm, dáng như đang ngủ say .

Xuân Lan tới bên giường vất màn lên rồi quay lại nói :

- Mời thiếu quá bước lại gần !

Lý Tồn Hiếu liền thấy lúng túng khó xử, nhưng cũng đến bên giường xem.

Từ Đồ Lan sắc diện vẫn hồng hào, hơi thở đều đặn như không có gì đe dọa đến tính mạng.

Hạ Hà chợt cúi đầu lau mắt nói :

- Cô nương thật tội nghiệp... không biết rằng chỉ còn...

Nói tới đó đột nhiên ngừng bật.

Xuân Lan quát khẽ :

- Nhị muội sao thế ? Đây là chỗ nào chứ ?

- Muội có lỗi... muội thương quá, nhịn không nổi...

- Chẳng phải thiếu hiệp đã đến thăm cô nương rồi sao ?

Chợt có tiếng chân vang lên ở cửa, màn trướng lay động, tiếp đó một thiếu nữ áo hoa hiện ra nói :

- Cung chủ đến !

oOo

Quỳnh Dao Cung chủ dẫn theo hai tên tỳ nữ bện cung trang đi vào cung.
Xuân Lan, Hạ Hà vội bước tới hành lễ.

Lý Tồn Hiếu cũng ôm quyền thi lễ.

Quỳnh Dao Cung đến bên giường, gượng cười hỏi :

- Thiếu hiệp đã lót dạ rồi chứ ?

- Mạt học ăn rồi, đa tạ cung chủ đã hậu đãi.

- Không nên khách khí. Thiếu hiệp sẽ ở đây không chỉ một ngày...

Rồi chợt ngưng mục nhìn chàng hỏi :

- Thiếu hiệp tới đây...

Lý Tồn Hiếu đáp :

- Mạt học tính đến xem Tư Đồ cô nương.

- Thiếu hiệp đã nghĩ ra biện pháp khác ư ?

Lý Tồn Hiếu gật đầu

- Mạt học định dùng thực khí thử bức độc chất ra khỏi cơ thể của cô nương.

- Có được không ?

- Mạt học chưa dám cầm chắc, chỉ định thử xem sao đã.

Quỳnh Dao Cung chủ khẽ gật đầu :

- Thôi được ! Ta đồng ý để thiếu hiệp thử ứng dụng các phương pháp, cốt sao cứu được tiểu nữ là Quỳnh Dao Cung đều cảm kích.

Rồi quay sang bảo bọn tỳ nữ :

- Các người dìu cô nương dậy đi !

Xuân Lan, Hạ Hà dạ một tiếng rồi đến dìu Tư Đồ Lan dậy.

Quỳnh Dao Cung chủ nói :

- Ta không tiện dụng lực, thiếu hiệp lên đi !

Bà ta nói vậy cũng đúng.

Lý Tồn Hiếu ngáp ngừng một lát rồi cũng cởi giày nhảy lên giường, sắc diện không ngừng biến hóa, Quỳnh Dao Cung chủ chú mục theo dõi từng động tác của Lý Tồn Hiếu.

Sau thời gian hơn một tuần trà, Lý Tồn Hiếu mới thu chuông, mở mắt ra, trán đầm mồ hôi.

Quỳnh Dao Cung chủ vội đứng lên hỏi :

- Thiếu hiệp thế nào ?

Lý Tồn Hiếu gượng cười đáp :

- Tư Đồ cô nương huyết đạo chưa được giải, vì thế tình hình thế nào hiện còn chưa biết.

Nói xong rời khỏi giường bước xuống.

Quỳnh Dao Cung chủ dán mắt vào mặt Lý Tồn Hiếu nói :

- Nội công của thiếu hiệp thâm hậu đến mức xuất kỳ, ta bình sinh chưa từng thấy.

- Cung chủ quá khen.

- Ta nói là thật. Đương kim vô lâm, ngay cả chuông giáo các môn phái công lực cũng chỉ sợ không bằng thiếu hiệp.

Quỳnh Dao Cung chủ lại hỏi :

- Thiếu hiệp rốt cuộc là cao đệ của phái nào ?

- Mạt học đã nói qua không thuộc môn phái nào cả .

Quỳnh Dao Cung chủ mấp máy môi định nói gì lại thôi, mãi sau mới quay sang Xuân Lan và Hạ Hà bảo :

- Đặt cô nương xuống đi !

Hai người y lời.

Quỳnh Dao Cung chủ xuất chỉ cách không điểm vào trước ngực Tư Đồ Lan.

Chỉ vừa xuất, Tư Đồ Lan lập tức có động tĩnh, đầu ngo ngậy rồi ú ớ rên rỉ, sắc mặt hồng nhuận dần lên, môi bắt đầu mấp máy.

Quỳnh Dao Cung chủ không rời mắt quan sát từng chuyển biến của nhi nữ, sau đó xuất chỉ điểm tới một lần nữa, lắc đầu nói :

- Theo ta thấy thì thiếu hiệp uống phí mất chân khí rồi...

Tư Đồ Lan sau khi bị điểm huyết lại nằm im.

Lý Tồn Hiếu nhú mày nói :

- Sợ rằng...

Quỳnh Dao Cung chủ ngắt lời :

- Mới rồi nhìn thiếu hiệp thi triển công lực, ta đã thấy nhất thân tu vi của thiếu hiệp cao hơn một vài cao thủ đỉnh nhọn của võ lâm đương đại đồng thời cũng biết Quỳnh Dao Cung không đủ khả năng thu giữ thiếu hiệp, không thể bức ép thiếu hiệp được. Từ bây giờ trở đi, muốn đi hay ở hoàn toàn tùy thuộc ở ý nguyện ở thiếu hiệp mà thôi.

Lý Tôn Hiếu đáp :

- Cung chủ, nếu mặt học có ý định đi thì đã đi khỏi đây rồi...

Quỳnh Dao Cung chủ mở to mắt hỏi :

- Nói như vậy ý thiếu hiệp là...

- Trước khi Tư Đồ cô nương chưa có chuyển biến tốt, mặt học sẽ quyết không rời khỏi Quỳnh Dao Cung.

Quỳnh Dao Cung chủ cảm động nói :

- Thiếu hiệp ! Tất cả Quỳnh Dao Cung trên dưới đều một lòng kính ngưỡng cung tạ...

Xuân Lan, Hạ Hà và hai tên cung y tỳ nữ vội vàng quỳ xuống nói :

- Thiếu gia ! Bọn tỳ nữ cũng cảm kích...

Lý Tôn Hiếu vội lùi lại :

- Bốn vị cô nương mau đứng dậy đi tôi không dám đương...

Quỳnh Dao Cung chủ khoác tay ra hiệu :

- Các người đứng dậy đi !

Rồi nhìn Lý Tôn Hiếu nói :

- Không kể đến võ công Lý thiếu hiệp mà riêng sợ nhân nghĩa của thiếu hiệp cũng khiến cho không ai dám gượng ép. Từ đây trở đi, thiếu hiệp cứ vận dụng mọi biện pháp, nếu đã hết cách rồi thì tiểu nữ cũng đành...

Bà không nói hết câu, toàn thân run lên nghẹn ngào không nói thêm được nữa.

Lý Tôn Hiếu chợt hỏi:

- Cung chủ có thể để mặt học đi một chuyến không ?

Quỳnh Dao Cung chủ thở dài đáp :

- Ta đã nói, muốn ở hay đi tùy thiếu hiệp .

- Mặt học muốn đến Phỉ Thúy Cốc tìm Lãnh cô nương. Phỉ Thúy Cốc là đại gia dụng độc, ngoài ra cũng chế được những giải dược có thể trừ vạ độc. Chỉ cần tìm được cô ấy, nhất định sẽ cứu được Tư Đồ cô nương.

- Ta cũng biết Lãnh cô nương có thể cứu được tiểu nữ, nhưng thời gian cho nó chỉ có ba ngày, chẳng hay có kịp không ?

- Cái đó mặt học không dám hứa.

- Thì cũng đành vậy !

Quỳnh Dao Cung chủ gật nhẹ đầu nói tiếp :

- Thiếu hiệp cứ đi tìm Lãnh cô nương. Sau khi gặp rồi, thiếu hiệp hãy tự mình quyết định xem có nên cứu tiểu nữ không. Sau đó cầu Lãnh cô nương tới đây. Nếu không tìm được cô ấy thì thiếu hiệp cũng chẳng cần phải quay lại nữa.

Tối đó, bà cúi thấp đầu xuống.

Lý Tồn Hiếu thấy trong lòng chấn động, vội nói :

- Cung chủ hãy yên tâm. Cho dù tìm được Lãnh cô nương hay không, trở về đây kịp hay không kịp, mặt học nhất định sẽ quay lại Quỳnh Dao Cung. Việc không thể chậm trễ, mặt học xin cáo từ.

Vừa dứt lời liền thi lễ đi ngay.

Nhưng vừa quay lại thì chợt thấy một thiếu nữ bận hoa phục vội vã đi thẳng đến trước mặt Quỳnh Dao Cung chủ cúi thấp người thi lễ nói .

- Bẩm cung chủ, Ôn cô nương của Hàn Tinh Môn cầu kiến !

Lý Tồn Hiếu khựng người lại , gấp giọng hỏi :

- Ôn cô nương hiện đang ở đâu ?

Thiếu nữ đáp :

- Bẩm thiếu gia, hiện đang ở ngoài cốc.

Lý Tồn Hiếu chưa kịp nói gì thì Quỳnh Dao Cung chủ liền ra lệnh :

- Hãy mau quay lại báo, ta sẽ lập tức ra nghênh tiếp.

Thiếu nữ dạ một tiếng, quay lại đi ngay.

Quỳnh Dao Cung chủ nhìn Lý Tồn Hiếu nói :

- Thiếu hiệp cứ chờ ở đây. Ta sẽ dẫn Ôn cô nương đến ngay.

Dứt lời liền cùng hai tên tùy nữ cung trang nhanh chóng đi ra.

Lý Tồn Hiếu đành ở lại trong phòng, mặc dù trong lòng có phần bất mãn.

Chàng băn khoăn tự hỏi xem Ôn cô nương tới Quỳnh Dao Cung với mục đích gì.

Hạ Hà mang một chiếc ghế bọc gấm đặt trước mặt chàng :

- Mời thiếu gia ngồi !

- Cảm ơn cô nương !

Xuân Lan hỏi :

- Ôn cô nương có biết thiếu gia đến Quỳnh Dao Cung không ?

Lý Tồn Hiếu lắc đầu :

- Chắc là không biết.

- Nếu vậy vì sao Ôn cô nương đột nhiên lại đến Quỳnh Dao Cung chứ ? Hàn Tinh Môn với Quỳnh Dao Cung xưa nay không giao thiệp...

Hạ Hà tiếp :

- Chỉ e Ôn cô nương đã biết thiếu gia đến đây.

Ba người vừa mới nói được mấy câu thì ngoài cửa đã có tiếng nói vang vào :

- Cung chủ và Ôn cô nương đã tới !

Ba người lập tức bước ra nghênh đón.

Nhưng chưa vào tới cửa đã thấy Quỳnh Dao Cung chủ sánh vai Ôn Phi Khanh đi vào.

Lý Tồn Hiếu bước lên ôm quyền chào :

- Nhị cô nương !

Ôn Phi Khanh cười đáp :

- Tôi vừa nghe cung chủ nói qua, đúng là đã làm chàng khó xử.

Lý Tồn Hiếu đáp :

- Việc cấp thiếp, khó xử cũng phải chịu. Tôi đang định đi tìm Lãnh cô nương.

Ôn Phi Khanh hỏi :

- Có phải vì Phỉ Thúy Cốc là đại gia dụng độc nên có thể giải được vạn độc ?

Lý Tồn Hiếu gật đầu :

- Chính thế !

Ôn Phi Khanh lắc đầu nói :

- May mà tôi đến đây. Nếu không cho dù tìm được Hương muội cũng chỉ phí công. Hơn nữa còn kéo dài thời gian vô ích. Giải được của Phỉ Thúy Cốc vô cùng linh nghiệm, có thể chữa bách độc nhưng không thể giải thứ dược vật dâm độc này.

Lý Tồn Hiếu hoang mang hỏi :

- Nếu thế... cần phải làm gì ?

Ôn Phi Khanh nhìn Quỳnh Dao Cung chủ hỏi :

- Cung chủ có thể cho văn bối nói chuyện riêng với chàng được không ?

Quỳnh Dao Cung chủ vội gật đầu :

- Đương nhiên !

Rồi dẫn bọn tỳ nữ ra khỏi phòng.

Chờ họ đi xa, Lý Tồn Hiếu mới hỏi :

- Nhị cô nương sao bỗng dừng lại đến Quỳnh Dao Cung làm gì ?

Ôn Phi Khánh đáp :

- Để tìm chàng.

Lý Tồn Hiếu ngơ ngác hỏi :

- Nhị cô nương làm sao biết tôi ở đây ?

- Ở Kim Hoa thành tôi gặp tỳ nữ của Quỳnh Dao Cung đang hấp hối, nói rằng chàng cứu Tư Đồ cô nương nên liền chạy đi tìm chàng nhưng không gặp, đoán rằng chàng cứu cô ta mang tới đây, quả nhiên đoán không sai.

- Nhị cô nương tìm tôi có việc gì ?

Ôn Phi Khanh liếc nhìn chàng hỏi :

- Chẳng lẽ nhất định có chuyện gì mới đến tìm chàng sao ?

Lý Tồn Hiếu vội đáp :

- Không phải thế ! Chẳng qua... tôi chỉ thuận miệng nói thế thôi.

Ôn Phi Khanh trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Thiếp đến báo tin cho chàng biết Dao Cơ đã đi tìm Cơ bà bà còn Hương muội lại đi tìm Dao Cơ.

Lý Tồn Hiếu mấp má đôi môi nhưng không kịp nói thì Ôn Phi Khánh đã tiếp :

- Thiếp cũng báo cho chàng rõ Cơ Bà Bà suất lĩnh thủ hạ mang theo tàng bảo đồ, chiết theo bức địa đồ để tìm kho báu.

Lý Tồn Hiếu nhú mày hỏi :

- Tôi thật không ngờ...

- Tàng bảo đồ đã đến tay, nếu không tìm kho báu thì biết làm gì ?

- Lệnh Hồ cô nương tìm Cơ Bà Bà...

- Việc đó lúc đầu thiếp không biết. Tuy nhiên mấy ngày nữa Hương muội sẽ báo tin về.

Cô ta ngưng mục nhìn chăm chăm vào Lý Tồn Hiếu hỏi :

- Nay chàng định giải quyết thế nào với Tư Đồ cô nương ?

Lý Tồn Hiếu thở dài :

- Tôi đang rất khó xử.

Ôn Phi Khanh nhìn Tư Đồ Lan một lúc rồi nói :

- Tư Đồ Lan là quốc sắc thiên hương, phong hoa tuyệt đại. Nay gặp hoàn cảnh này thiếp rất thương xót. Nếu để mặc cho cô ta bị hương tan ngọc tán, chàng không tránh khỏi mắc tiếng là người nhẫn tâm...

Lý Tồn Hiếu trầm giọng :

- Mạng Tư Đồ cô nương nguy cấp sớm tối, sao nhị cô nương còn đùa giỡn ?

Ôn Phi Khanh lắc đầu, nghiêm mặt nói :

- Thiếp không đùa đâu ! Chàng cũng biết cô ấy danh liệt vào tứ đại mỹ nhân nên thiếp không nói quá. Nay Quỳnh Dao Cung chủ cần chàng cứu ái nữ của mình, sao chàng không chấp nhận ?

- Nhị cô nương cũng biết rằng không phải vì tôi muốn cứu, chỉ là ...

- Thiếp biết ! Nhưng Tư Đồ cô nương là một trong tứ đại mỹ nhân, Quỳnh Dao Cung lại có uy tín rất lớn trên võ lâm. Việc mà Quỳnh Dao Cung chủ cầu chàng, hầu hết nam nhân đều ao ước...

- Nhị cô nương cũng biết tôi là người thế nào. Để cứu được Tư Đồ cô nương, bất cứ biện pháp nào, cho dù phải vào nước sôi lửa bỏng tôi cũng không tiếc. Nhưng cách đó tôi... không thể làm.

- Vì sao ?

- Nhị cô nương còn hỏi hỏi ? Việc như thế đâu có thể tùy tiện ?

Ôn Phi Khanh cao giọng hỏi :

- Sao lại gọi là tùy tiện chứ Quỳnh Dao Cung chủ đã vừa ý chàng có thể nói đó là hôn nhân chính đáng vâng theo phụ mẫu. Chàng cho rằng thiếp nói vậy có đúng lý không?

- Đúng thì đúng, nhưng ...

- Nếu đã đúng thì còn nhưng gì nữa ?

- Những việc như thế phụ mẫu cũng không thể làm chủ thay nhi nữ.

- Chàng sợ Tư Đồ Lan không nguyện ý ?

- Có thể nói như vậy !

- Nếu cô ta nguyện ý !

- Cũng không được !

- Tại sao chứ ?

- Vì tôi quen biết Lệnh Hồ và Lãnh cô nương trước. Nếu tôi chấp nhận thì tôi không phải với hai cô nương đó.

- Cái đó chắc không sao, vì sự việc bắt buộc. Sau này thiếp nói lại với Dao Cơ và Hương muội, nhất định họ cũng đồng tình.

Lý Tồn Hiếu lắc đầu :

- Nhị cô nương hiểu lầm. Muốn nói thì tự tôi nói cũng được. Việc này không phải bằng lời nói mà bộc lộ hết, hơn nữa tôi không nguyện ý làm thế.

- Nhưng đây là việc cứu người...

- Tôi vừa mới nói, có thể làm bất cứ biện pháp nào.

- Thế nhưng chàng nên biết rằng trừ cách đó ra , không còn biện pháp nào khác. Ta không giết bá nhân , nhưng bá nhân lại vì ta mà chết . Như thế chẳng lẽ chàng không ân hận suốt đời sao ?

Lý Tồn Hiếu nhíu chặt đôi mày , hồi lâu mới nói :

- Thế nào cũng phải tìm được biện pháp khác !

Ôn Phi Khanh cũng trầm ngâm nghĩ ngợi .

Trong phòng lặng đi chỉ nghe rõ hơi thở của Tư Đồ Lan .

Đột nhiên Ôn Phi Khanh gật đầu nói :

- Tồn Hiếu , thiếp mới nghĩ ra một cách ...

Lý Tồn Hiếu ngẩng phắt lên hỏi :

- Cách gì ?

Ôn Phi Khanh chậm rãi nói :

- Muốn cứu được Tư Đồ Lan , nhất thiết phải dùng *Am dương huyết* !

Lý Tồn Hiếu ngơ ngác hỏi :

- Nhị cô nương , thế nào gọi là *Am dương huyết* ?

- Đó là thiếp mới đặt cho một cái tên như thế . Cái gọi là *Am dương huyết* nghĩa là tìm một người có máu thuần dương , tuy vậy trong người anh ta còn có máu nữ nhân nữa .

Lý Tồn Hiếu lắc đầu thiếu não :

- Cô nương cho rằng tôi hồ đồ đến thế sao ? Trên đời làm gì có người như thế ?

Ôn Phi Khanh nghiêm nghị đáp :

- Có đấy ! Không những có , mà ngay trong Quỳnh Dao Cung này hiện đang có một người !

Lý Tồn Hiếu mở to mắt hỏi :

- Thật vậy sao ? Người đó là ai ?

- Chính là chàng !

Lý Tôn Hiếu sững sờ hỏi :

- Tôi ư ?

- Chàng vẫn còn là một người đồng nam đúng vậy không ?

Lý Tôn Hiếu gật đầu , không đáp .

Ôn Phi Khanh lại hỏi :

- Có lần chàng kể rằng hồi nhỏ mẫu thân dốc hết máu mình để cho chàng bú đúng vậy không ?

Bấy giờ Lý Tôn Hiếu mới hiểu ra .

- Nguyên là cô nương muốn nói ...

- Thế không phải là Âm dương huyết hay sao ?

Lý Tôn Hiếu không trả lời mà hồ nghi hỏi :

- Nhị cô nương máu của tôi có thể giải được dược vật dâm độc thật ư ?

Ôn Phi Khanh đáp :

- Trừ cách mà chúng ta đã bàn , ngoài ra chỉ còn cách đó là còn hy vọng . Thực tế người bao gồm cả hai loại máu âm và dương , chỉ e trên đời này chỉ có một mình chàng có mà thôi , vì thế không ai dám khẳng định .

Tim chàng đập mạnh . Chàng hít sâu vào một hơi, khẳng khái nói :

- Nếu vậy cách cứu Tư Đồ cô nương thế nào , xin nhị cô nương cứ việc sai bảo .

- Rất đơn giản ! Chàng hãy tùy ý trích huyết bất cứ chỗ nào trên cơ thể sau đó để cho Tư Đồ cô nương uống máu đó vào là được .

Lý Tôn Hiếu gật đầu :

- Việc đó không thành vấn đề ...

Chàng vén tay áo bên trái dùng ngón tay phải điểm mạnh một chỗ vào cánh tay, lập tức máu tuôn ra .

Ôn Phi Khanh nhanh chóng đến bên giường giải huyết đạo cho Tư Đồ Lan rồi bảo Lý Tôn Hiếu :

- Chàng ghé cánh tay vào miệng Tư Đồ cô nương đi !

Lý Tôn Hiếu y lời làm theo .

Tư Đồ Lan hôn mê đã lâu ngày tất phải có nhu cầu dinh dưỡng . Đôi môi vừa chạm vào nước thì lập tức hút vào .

Ôn Phi Khanh để cô ta uống mấy ngụm mới phong bế lại huyết đạo như trước , sau đó đẩy cánh tay của Lý Tồn Hiếu lùi ra rồi dùng khăn lau sạch máu xung quanh mép Tư Đồ Lan .

Lý Tồn Hiếu tự bế mạch cảm máu xong hỏi :

- Như thế đủ chưa ?

Ôn Phi Khanh dịu dàng nhìn chàng nói :

- Nếu không đủ thì sợ chàng không chịu nổi .

Rồi chợt quay qua ngoài cửa gọi :

- Cung chủ vào đi !

Lập tức những bức màn lay động , Quỳnh Dao Cung chủ đã lướt nhanh vào phòng .

Mới tới cửa Quỳnh Dao Cung chủ hỏi ngay :

- Nhị cô nương Lý thiếu hiệp đã đáp ứng được rồi ư ?

Bà ta cho rằng Ôn Phi Khanh muốn ở lại một mình với Lý Tồn Hiếu là để thuyết phục chàng .

Ôn Phi Khanh mỉm cười đáp :

- Chúc mừng cung chủ ! Tư Đồ cô nương không có gì đáng lo nữa !

Quỳnh Dao Cung chủ hơi bị bất ngờ chú mục nhìn Lý Tồn Hiếu nói :

- Thì ra thiếu hiệp đã ...

Lý Tồn Hiếu đỏ mặt nói :

- Cung chủ hiểu lầm ... mạt học chỉ làm theo biện pháp khác của Ôn cô nương vừa nghĩ ra để trừ độc cho Tư Đồ cô nương .

Quỳnh Dao Cung chủ ngẩn người hỏi :

- Ôn cô nương mới nghĩ ra biện pháp ư ?

Ôn Phi Khanh kể lại chuyện vừa rồi .

Nghe xong Xuân Lan , Hạ Hà và hai tỳ nữ vội quỳ cả xuống .

Quỳnh Dao Cung chủ cảm động nói :

- Cho dù dùng biện pháp nào nhưng thiếu hiệp đã cứu được tiểu nữ , đoạt hồi lại tính mạng . Quỳnh Dao Cung mọi người trên dưới đều hết lòng cảm tạ !

Rồi khoát tay ra lệnh :

- Mau đưa thuốc đến cho thiếu hiệp trị thương !

Xuân Lan liền chạy như bay ra ngoài .

Quỳnh Dao Cung chủ nhìn Ôn Phi Khanh nói :

- Nếu không có Ôn cô nương , tính mạng tiểu nữ chỉ e ...

Ôn Phi Khanh đáp :

- Cung chủ đừng quá khách khí . Văn bối và Lan muội tuy chưa gặp nhau nhưng văn bối đem lòng ngưỡng mộ đã lâu , đương nhiên phải tận tâm tận lực . Lan muội hôn mê đã lâu ngày , khi tỉnh dậy tất sẽ đói và khát . Cung chủ nên sớm cho người chuẩn bị.

Quỳnh Dao Cung chủ liền sai Hạ Hà lo đồ ăn thức uống , tuy vậy vẫn chưa thật yên tâm , vội hỏi :

- Nhị cô nương , khi nào thì tiểu nữ mới tỉnh lại ?

Ôn Phi Khanh đáp :

- Hãy chờ lúc nữa , sau khi huyết khí vận hành khắp cơ thể đã .

Lúc đó Xuân Lan mang đến một bình dược , Hạ Hà cũng bưng vào một mâm thức ăn và một bình trà .

Xem chừng đã đến lúc , Ôn Phi Khanh giải khai huyết đạo cho Tư Đồ cô nương .

Cô ta không quần quai , cũng không phát ra tiếng rên rĩ đáng sợ nữa .

Lát sau , đôi hàng mi cong vút động dậy rồi cô ta từ từ mở mắt .

Quỳnh Dao Cung chủ vô cùng mừng rỡ , kích động kêu lên :

- Lan nhi !

Tư Đồ Lan ngồi dậy mở to mắt nhìn quanh , rồi run giọng kêu lên :

- Mẹ ! Con làm sao ... về đây thế này ?

Quỳnh Dao Cung chủ đặt nhẹ tay vào vai Tư Đồ Lan đẩy nhĩ nữ nằm xuống giường nói:

- Lan nhi , cứ nằm xuống đây đã rồi hãy nói .

Ôn Phi Khanh cười bảo :

- Không sao đâu ! Trước hết hãy để cho Lan muội uống một bát ngân nhĩ là tốt ngay thôi !

Tư Đồ Lan nhìn Ôn Phi Khanh ngạc nhiên hỏi :

- Vị cô nương này là ...

Ôn Phi Khanh tự giới thiệu :

- Tôi họ Ôn, tiểu tự là Phi Khanh .

Tư Đồ Lan nói :

- Nguyên là Ôn nhị cô nương của Hàn Tinh Môn ...

- Lan muội , nên gọi ta một tiếng là Phi Khanh thư !

Quỳnh Dao Cung chủ tiếp lời :

- Đúng quá ! Quả nhiên là rất nên ! Tính mạng con được Phi Khanh thư của con cứu lại đó , hãy mau gọi thư thư đi !

Tử Đồ Lan mở to mắt ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào ? Phi Khanh thư đã cứu con ư ?

Ôn Phi Khanh cười nói :

- Ta không dám lạm nhận công lao ấy mà chỉ đề xuất ý kiến mà thôi , còn cứu muội là người khác . Bây giờ trước hết Lan muội hãy uống vào mấy ngụm ngân nhĩ đã !

Quỳnh Dao Cung chủ bưng bát ngân nhĩ từ tay Hạ Hà trữu mền ghé vào tận môi cho nhi nữ , còn Ôn Phi Khanh vẫy tay Lý Tồn Hiếu cùng đi ra ngoài .

Ra khỏi cửa cung , Ôn Phi Khanh ngấm nhìn quanh nói :

- Ở đây thật đẹp ! Vị Quỳnh Dao Cung chủ quả là người biết hưởng thụ . Giá mà có ngày tới ở đây hưởng cảnh tuệ nguyệt mới không uổng một đời .

Lý Tồn Hiếu bụng đang nghĩ đến chuyện khác , ho khan một tiếng nói :

- Nhị cô nương !

Ôn Phi Khanh ừm một tiếng , quay lại .

Lý Tồn Hiếu hỏi :

- Tử Quỳnh sao không cùng đi với cô nương ?

Ôn Phi Khanh lắc đầu :

- Thiếp không đưa nó theo được . Ngay cả thiếp cũng phải bí mật trốn ra . Hàn Tinh Môn đều theo Cơ Bà Bà đi cả rồi . Thiếp không muốn đi nhưng bị bắt buộc đành phải bỏ trốn .

- Nếu vậy chắc Ôn cô nương biết Cơ Bà Bà đi đâu chứ ?

Ôn Phi Khanh đáp :

- Đương nhiên biết . Như thiếp vừa nói đó , bà ta lấy được tào bảo đồ nên chiếu theo bức địa đồ đó để tìm kho báu . Nếu tính phương hướng thì họ đi về phía tây nam .

- Có khả năng như thế . Nghe Lãnh cô nương nói thì trên tào bảo đồ chỉ là Miêu Cương Bát Động .

Ôn Phi Khanh hỏi :

- Miêu Cương Bát Động ư ?

- Lãnh cô nương nói thế .

Ôn Phi Khanh nhú mày nói :

- Nếu đứng trên tàng bảo đồ đến Miêu Cương Bát Động thì họ chuyển này có khả năng xảy ra một cuộc ác chiến .

- Ác chiến thì khó tránh khỏi . Nhưng Lãnh Nguyệt và Hàn Tinh liên thủ thì e rằng Miêu Cương Bát Động khó lòng địch nổi .

Ôn Phi Khanh không tán thành :

- Thiếp biết việc này . Miêu Cương cao thủ rất nhiều , lại có sở trường dùng độc rất lợi hại . Thủ đoạn đó không thể lấy võ công mà đối phó được . Thiếp cho rằng nếu có thể chiếm được kho báu họ cũng phải trả giá rất đắt .

Lý Tồn Hiếu không nói gì .

Ôn Phi Khanh hỏi :

- Chàng định đòi lại bức tàng bảo đồ phải không ?

Lý Tồn Hiếu đáp :

- Việc được hay mất bức địa đồ đó không quan trọng lắm . Tôi chủ yếu tìm Cơ Bà để hỏi trực diện bà ta một việc .

- Việc gì thế ?

- Tôi cần biết bà ta có tham gia vào vụ hung sát Thính Đào Sơn Trang năm xưa không?

Ôn Phi Khanh biến sắc , trầm mặc hồi lâu mới nói :

- Có phải vì góc trái bức tàng bảo đồ có vẽ một lão phu nhân ở bàn tay phải có sáu ngón không ?

- Chính thế ! Tôi chưa dám đoán định là bà ấy , nhưng đã có nghi vấn buộc phải hỏi cho rõ ràng .

Ôn Phi Khanh gật đầu :

- Kể ra cũng nên hỏi ...

Một lát , chợt ngẩng phắt lên nhìn thẳng mặt chàng hỏi tiếp :

- Nếu đúng là bà ấy thì chàng xử trí thế nào ?

Lý Tồn Hiếu trả lời dứt khoát :

- Thính Đào Sơn Trang chết thảm gần trăm người . Mối huyết cừu đó tôi không thể không báo .

Nếu vậy Dao Cơ thì sao ? Chàng đã tính sẽ làm gì ?

Lý Tồn Hiếu chưa kịp trả lời thì sau lưng có tiếng bước chân , Hạ Hà từ trong cung đi ra cúi người nói :

- Cô nương đã xuống giường được rồi , cung chủ mời hai vị vào .

Ôn Phi Khanh cảm ơn một tiếng rồi cùng Lý Tồn Hiếu theo Hạ Hà vào cung .

Tư Đồ Lan đang ngồi trên ghế bên cạnh mẫu thân , hiển nhiên cô ta đã được kể cho nghe hết mọi chuyện .

Vừa thấy hai người vào , cô ta đỏ bừng mặt , đứng dậy bước ra đón , chấp tay thi lễ nói:

- Đa tạ Lý thiếu hiệp . Ân cứu mạng , xin để cho sau này được đền đáp !

Lý Tồn Hiếu vội tránh sang bên .

Ôn Phi Khanh bước lên một bước , nắm lấy hai tay Tư Đồ Lan cười nói :

- Lan muội đừng khách khí với chàng nữa . Bây giờ thấy trong người thế nào ?

Tư Đồ Lan cúi mặt , gật nhẹ đầu nhỏ giọng đáp :

- Đa tạ thư thư , muội đỡ nhiều rồi .

Ôn Phi Khanh nhìn Quỳnh Dao Cung chủ nói :

- Văn bối tới đây để tìm người , không ngờ giúp được quý cung một việc . Nay người đã tìm được , xin cung chủ cho phép được cáo biệt .

Quỳnh Dao Cung chủ vội nói :

- Như thế sao được ? Hai vị cứu tiểu nữ , đó là đại ân trùng sinh tái tạo , mẫu nữ chúng tôi còn chưa báo đáp ...

- Cung chủ nói thế hai chúng tôi đâu dám đương ? Hơn nữa ...

Quỳnh Dao Cung chủ liền ngắt lời :

- Không được ! Cho dù hai vị nói thế nào cũng phải lưu lại ở Quỳnh Dao Cung mấy ngày mới được !

- Hảo ý của cung chủ , bọn văn bối xin tâm lĩnh . Nhưng quả thật chúng tôi có cấp sự phải đến Miêu Cương :

- Đến Miêu Cương ư ? Hai vị có việc gì vậy ?

Ôn Phi Khanh đáp :

- Chỉ là có chút việc riêng .

Quỳnh Dao Cung chủ nói :

- Hai vị thực có cấp sự thì ta cũng không tiện giữ . Nhưng dù sao xin hai vị nhận lời ở lại làm khách đêm nay đến mai hãy đi , ta còn có việc nhờ cô nương .

Ôn Phi Khanh ngập ngừng một lúc rồi gật đầu :

- Thịnh tình của cung chủ đâu dám bắt cung ? Hai văn bối đành phải tòng mệnh !

Quỳnh Dao Cung chủ cả mừng nói :

- Vậy thì mời hai vị về khách sảnh nghĩ tạm , lát nữa ta sẽ thân lại mời .

Ôn Phi Khanh cùng Lý Tôn Hiếu liền cáo từ .

Quỳnh Dao Cung chủ và Tư Đồ Lan ra tận cửa cung tiễn .

Về tới nhà khách , hai người ngồi nói chuyện một lúc trong tiều sảnh .

Ôn Phi Khanh rót trà xong , cười hỏi :

- Chàng có biết vì sao Quỳnh Dao Cung chủ muốn lưu chúng ta ở lại một đêm không ?

Lý Tôn Hiếu lắc đầu :

- Tôi không biết .

- Chàng thật không biết hay giả bộ ?

- Không biết thật mà ! Có lẽ điều quan trọng là cung chủ muốn thiếp làm mối .

Lý Tôn Hiếu sững sốt kêu lên :

- Nhị cô nương ...

- Chàng không nghe bà ta nói có việc muốn nhờ thiếp hay sao ? Đương nhiên chỉ có chuyện đó mà thôi ! Lúc đó chỉ cần gạt đầu , chàng đã thành vị rể quý của Quỳnh Dao Cung rồi !

- Cô nương ...

- Chàng đừng nói gì nữa . Phúc khí đến dù muốn tránh cũng không được . Muội cho rằng bây giờ chàng nên gạt đầu . Lệnh của cha mẹ , lời của bà mối , đó là điều rất chính đáng cho một cuộc hôn nhân rồi !

- Nhị cô nương đừng đùa có được không ?

- Ai đùa chứ ? Thiếp nói hết sức thật lòng đấy !

Ngay lúc đó bên ngoài đã có tiếng gọi :

- Phi Khanh thư , tiểu muội cầu kiến !

Đương nhiên là giọng Tư Đồ Lan .

Ôn Phi Khanh liền đứng lên nói :

- Lan muội vào đi !

Cửa mở , Tư Đồ Lan uyển chuyển bước vào , thần tình lộ vẻ bất an .

Tuy nhiên sau khi Ôn Phi Khanh cầm tay nàng nói mấy câu xong , Tư Đồ Lan bình tĩnh lại nhìn thấy Lý Tôn Hiếu nói :

- Lúc ở Kim Hoa Thành , tôi đã rắp tâm và dùng thủ đoạn để cướp đoạt bức tàng bảo đồ của thiếu hiệp . Vậy mà lúc nguy cấp , thiếu hiệp lại ta tay cứu mạng tôi , Tư Đồ Lan cảm thấy hổ thẹn vô cùng !

Ôn Phi Khanh nói :

- Việc đã qua rồi , muội còn nhắc đến làm chi ?

- Phi Khanh thư , tiểu muội đến đây để xin nói với hai vị mấy câu và không thể không nói .

- Đa tạ Phi Khanh thư ! Tôi biết rằng sở dĩ gia mẫu muốn lưu hai vị lại làm khách một đêm , một mặt là do hai vị đã cứu tôi , mặt khác nhờ Phi Khanh thư ngỏ lời cầu thân với Lý thiếu hiệp ...

Ôn Phi Khanh nhìn Lý Tồn Hiếu cười đắc ý :

- Chàng xem thiếp có sai đâu ?

Tư Đồ Lan nói tiếp :

- Lý thiếu hiệp cứu tôi , lẽ ra tôi nên đem thân mà báo phục . Hơn nữa được làm bạn với các vị thư muội , đó là vinh hạnh lớn . Thế nhưng Tư Đồ Lan có một nỗi khổ tâm bất đắc dĩ ...

Ôn Phi Khanh nghe thế chợt sửng sốt .

Tư Đồ Lan nhìn Lý Tồn Hiếu hỏi :

- Lý thiếu hiệp có còn nhớ tôi đã từng nói rằng rồi sẽ có ngày Triệu Ngọc Thư sẽ thành trượng phu của Tư Đồ Lan không ?

Lý Tồn Hiếu gật đầu :

- Tôi còn nhớ .

- Nếu vậy Lý thiếu hiệp tất biết nỗi khổ tâm bất đắc dĩ của Tư Đồ Lan này rồi ...

- Cái đó tôi biết , vì thế không hành động tùy tiện .

- Đa tạ thiếu hiệp !

Ôn Phi Khanh bỗng nói :

- Lan muội có thể cho ta chen vào một câu không ?

- Phi Khanh thư có điều gì xin cứ nói .

- Theo lời cung chủ nói với ta thì người định hại Lan muội chính là Triệu Ngọc Thư .

Tư Đồ Lan gật đầu :

- Cái đó muội biết . Mặc dù có giận nhưng không để bụng . Bởi vì muội tự coi dù sớm muộn gì thì cũng là người của anh ấy . Hơn nữa anh ta làm thế chỉ vì sợ muội thay lòng đổi ý .

Ôn Phi Khanh hết sức kinh ngạc thốt lên :

- Muội chắc thế sao ? Hôn nhân là đại sự suốt đời , Lan muội hãy suy xét cho kỹ !

Đa tạ Phi Khanh thư . Triệu Ngọc Thư là người thế nào muội biết rõ . Và trên đời này cũng chỉ có mình muội là hiểu rõ chàng mà thôi .

Ôn Phi Khanh hỏi :

- Lan muội đã nói tâm ý của mình cho cung chủ biết chưa ?

Tư Đồ Lan lắc đầu :

- Chưa . Muội biết gia mẫu sẽ không đời nào chấp thuận . Tuy nhiên đó là việc riêng của muội . Và lòng muội đã quyết , không ai có thể thay đổi được .

Ôn Phi Khanh trầm mặc hồi lâu mới nói :

- Lan muội đã nói thế thì ta cũng không góp ý thêm nữa . Việc này không ai có thể gượng ép , chỉ cần hai ý cùng hợp , hai tim cùng hào là được . Có thể Lan muội nói đúng .

Tư Đồ Lan nói :

- Nếu vậy , đến khi gia mẫu ...

Ôn Phi Khanh ngắt lời :

- Lan muội cứ yên tâm . Chúng ta tự biết cần phải làm gì .

Tư Đồ Lan liền đứng lên nói :

- Xin đa tạ hai vị . Tôi chỉ là do bất đắc dĩ , thừa mong hai vị ...

Ôn Phi Khanh cười nói :

- Lan muội không nên nghĩ thế ! Việc này không giống với bất cứ việc nào khác . Vì là đại sự chung thân , cần nói rõ ra như vậy là tốt .

- Xin cáo từ !

Cô ta nói xong cúi mình hành một lễ rồi quay người bước ra .

Ôn Phi Khanh tiến ra cửa song quay lại nhú mày nghĩ ngợi .

Lý Tồn Hiếu thở phào một hơi nói :

- May mà tôi đã kiên trì ý kiến , nếu không hậu quả thật khó mà lường trước !

Ôn Phi Khanh thở dài :

- Sự việc thật không ngờ ! Khác hẳn với tiên liệu của thiếp ...

- Hiển nhiên Triệu Ngọc Thư phải có chỗ phi thường .

Ôn Phi Khanh lắc đầu nói :

- Chưa hẳn là thế . Chữ tình rất khó giải thích . Mỗi người có một cách nhìn nhận khác nhau , cũng có thể cô ta đúng , chỉ mong rằng đừng phạm phải sai lầm ...

Lý Tồn Hiếu cười , đùa một câu :

- Cô nương tính trật rồi ! Vậy là việc mai mối hỏng bét !

Ôn Phi Khanh nhú mày nói :

- Việc này thật làm phiền thiếp lắm đây ! Chính Quỳnh Dao Cung chủ đã đích thân đề nghị với thiếp làm chuyện mai mối đó , bây giờ biết nói làm sao ?

- Cô nương cứ việc nói tôi có nổi ẩn tình bất đắc dĩ là được !

Ôn Phi Khanh kêu lên :

- Làm sao nói thế được chứ ? Cần phải tìm lý do nào chính đáng và cách nói uyển chuyển hơn ...

- Tôi cho rằng nói thế nào cũng vậy cả .

Ôn Phi Khanh lườm chàng một cái :

- Đến là hay ! Bây giờ người chịu báng là thiếp , chàng đã thành người ngoài cuộc rồi !

Lý Tồn Hiếu hạ giọng :

- Cô nương đã đổ oan cho tôi rồi ! Chấp nhận hay không chấp nhận là do tôi chứ có phải là Tư Đồ cô nương và vị làm mối đâu ? Chẳng lẽ không phải thế ?

Ôn Phi Khanh trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Thiếp có cách giải quyết rồi !

Nói xong đến ngồi vào bàn , trên đó có sẵn giấy và bút nghiên .

Ôn Phi Khanh lấy giấy chấm mực viết hí hoáy một hồi rồi cất bút đi .

Lý Tồn Hiếu đứng sau lưng nên thấy rõ cả , nhú mày hỏi :

- Cô nương làm như vậy có thỏa đáng không ?

Ôn Phi Khanh đáp :

- Cũng chỉ có cách ấy . Người ta đã nói , tam thập lục chúc , tẩu vi thượng sách mà !

Lý Tồn Hiếu tỏ ra băn khoăn :

- Chỉ sợ sinh ra hiểu lầm ...

Ôn Phi Khanh đặt tờ giấy giữa bàn , lấy nghiên mực chặn lên rồi nói :

- Đó là chuyện không tránh khỏi . Nhưng sau này bà ấy sẽ rõ và không trách chúng ta . Nào đi thôi , nếu không sẽ chậm mất .

Dứt lời đứng dậy ngay .

Lý Tồn Hiếu ngập ngừng giây lát rồi cũng theo Ôn Phi Khanh rời khỏi phòng .

Hai người là thượng khách của Qùynh Dao Cung và có thể nói là ân nhân nữa , vì thế không hề bị ngăn cản cho đến khi ra khỏi cốc khẩu . Họ cùng thi triển khinh công tới một hơi mười mấy dặm mới dừng lại .

Ôn Phi Khanh vừa thở dài :

- Ổn rồi . Hãy nghỉ một lát, thật mệt muốn chết !

Lý Tồn Hiếu ái ngại nói :

- Vì tôi mà cô nương phải liên lụy ...

Ôn Phi Khanh đưa mắt lườm chàng một cái :

- Bây giờ mà vẫn còn nói với người ta câu đó ...

Lý Tồn Hiếu mỉm cười tìm một tảng đá ngồi xuống .

Ôn Phi Khanh cũng ngồi bên cạnh cất tiếng hỏi :

- Chàng định đi đâu bây giờ ?

Lý Tồn Hiếu đáp :

- Đương nhiên là đến Miêu Cương !

- Vậy thì nghỉ một lúc xong , chúng ta sẽ chia tay .

Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào ? Cô nương không đến Miêu Cương sao ?

Mắt Ôn Phi Khanh nhìn chàng u oán , nàng thấp giọng nói :

- Nếu họ gặp được thì không thoát ra được nữa . Thiếp không muốn gặp họ . Thiếp có việc của mình .

- Cô nương có việc gì thế ?

Ôn Phi Khanh gượng cười đáp :

- Chỉ chút việc riêng thôi ...

- Vậy thì để tôi đi cùng cô nương làm xong việc đó rồi sau sẽ đến Miêu Cương ...

- Không cần đâu . Trả huyết cừu là đại sự , đâu thể vì thiếp mà trễ nãi ? Chàng cứ đi làm việc của mình đi . Có thể sau khi làm xong công chuyện thiếp sẽ đến Miêu Cương tìm chàng .

Lý Tồn Hiếu vẫn còn ngần ngại :

- Cô nương chỉ có một mình ...

- Thiếp một mình thì sao chứ ?

Ôn Phi Khanh cười cười rồi lại nói tiếp :

- Thiếp chẳng phải trẻ thơ gì chẳng lo bị ai ăn thịt mất đâu . Hơn nữa sợ không có ai cả gan động đến Ôn Phi Khanh ...

Nàng nói thế cũng thật tình . Ai ăn phải gan trời hay sao mà dám động đến Ôn nhi cô nương của Hàn Tinh Môn ?

Lý Tồn Hiếu nói :

- Tôi vẫn chưa được yên tâm lắm ...

Ôn Phi Khanh cảm thấy lòng xúc động dịu dàng nói :

- Chàng đừng lo cho thiếp . Trái lại thiếp không yên tâm vì chàng thì có ! Đừng tưởng thân ngang tàng bảy thước tu mi là ghê gớm lắm ! Hành khứ giang hồ , chàng không bằng thiếp đâu ! Sau này cần phải cẩn thận hơn mới được !

Rồi đứng lên nói :

- Chàng đi đi ! Thiếp cũng phải đi rồi !

Lý Tồn Hiếu cũng đứng dậy :

- Cô nương xin hết sức giữ gìn .

- Cảm ơn chàng ! Thiếp biết , chàng cũng hãy vì Dao Cơ và Hương muội mà bảo trọng !

Lý Tồn Hiếu hơi đỏ mặt đáp :

- Đa tạ cô nương !

Ôn Phi Khanh nhìn chàng hết sức dịu dàng :

- Thôi đừng chần chờ nữa ! Chàng đi đi ...

Lý Tồn Hiếu ôm quyền nói :

- Tôi đi ... Chờ gặp lại cô nương ở Miêu Cương .

Rồi quay người cất bước , không bao lâu đã khuất hẳn vào đêm tối ...

oOo

Hồi 26

Tình Như Vàng Đá

n Phi Khanh đứng lặng người nhìn theo Lý Tồn Hiếu cho đến khi chàng khuất hẳn với đôi mắt nhòa lệ , trên khuôn mặt kiều diễm hiện lên nỗi buồn thương và cả sự tuyệt vọng .

Đột nhiên nàng vội vã đưa tay áo lau mắt , quát lên :

- Kẻ nào lén lút làm gì ở đây thế ?

Từ khu rừng rậm ở bên trái phía sau Ôn Phi Khanh bỗng xuất hiện một nhân ảnh , tiếp đó là một giọng nói sang sảng vang lên :

- Ôn nhị cô nương của Hàn Tinh Môn quả nhiên danh bất hư truyền , thính lực thật tinh nhạy !

Ôn Phi Khanh từ từ quay mình lại , thấy cách đó chừng hai trượng một bạch y nhân tuấn mỹ dị thường đang thông dong bước lại .

Nàng buột miệng :

- Triệu Ngọc Thư !

Bạch y nhân dừng lại , ngạc nhiên hỏi :

- Ôn Phi Khanh biết tôi sao ?

Ôn Phi Khanh đáp :

- Không biết , nhưng cũng có thể đoán chắc được tám phần trăm !

Triệu Ngọc Thư cười nói :

- Triệu Ngọc Thư rất lấy làm vinh hạnh ...

Ôn Phi Khanh ngắt lời :

- Gan mật người thật không nhỏ .

- Có phải nhị cô nương trách tôi trốn trong rừng nghe lén ?

- Không ! Ta muốn nói người còn dám xuất hiện ở xung quanh Quỳnh Dao Cung này .

Triệu Ngọc Thư ngơ người ra một lúc rồi bỗng cất tiếng cười giảo hoạt nói :

- Vị tu mi tri kỷ của cô nương thật nhanh miệng , nhưng không ngờ y đem chuyện ấy kể với một nữ nhân ...

Ôn Phi Khanh lạnh lùng ngắt lời :

- Nếu muốn người không biết thì tự mình đừng làm . Đã làm mà còn sợ người khác biết thì đó là hạng người gì ?

- Nhị cô nương đừng xem thường Triệu Ngọc Thư quá ! Nếu sợ thì tôi đã không làm rồi ...

Ôn Phi Khanh cười mỉa :

- Nghe ra thật đáng mặt anh hùng !

- Hai chữ anh hùng Triệu Ngọc Thư không dám đương . Tuy vậy những việc mình đã làm , Triệu Ngọc Thư này còn dám thừa nhận .

Ôn Phi Khanh hỏi :

- Người biết suýt nữa đã làm hại đến tính mạng của Tư Đồ Lan không :

Triệu Ngọc Thư đáp :

- Tôi biết . Vị tu mi tri kỷ của cô nương đưa Tư Đồ Lan về Quỳnh Dao Cung nhưng tôi đuổi không kịp chỉ đành phải đến sau .

- Người còn đến Quỳnh Dao Cung làm gì ?

- Đương nhiên là mang giải dược cho Tư Đồ cô nương .

Ôn Phi Khanh à một tiếng hỏi :

- Thật ư ?

- Nhị cô nương nên biết rằng vì sợ Tư Đồ Lan thay lòng mà tôi định chiếm hữu cô ta chứ hoàn toàn không có ý định hại mạng của cô ấy . Triệu Ngọc Thư này thà chết chứ không bao giờ để cô ấy phải tổn thương ...

- Nghe giọng lưỡi người hình như có vẻ thành thật và cảm động lắm lắm !

Triệu Ngọc Thư hiểu ra hàm ý mai mỉa trong câu nói của Ôn Phi Khanh , liền đáp :

- Tôi hoàn toàn thành tâm, tin hay không là tùy cô nương thôi .

Ôn Phi Khanh trầm ngâm một lúc rồi chợt nói :

- Người có thể ngồi xuống nói chuyện với ta một lúc không ?

Triệu Ngọc Thư cảm thấy bất ngờ nhưng cũng vội vã trả lời :

- Đương nhiên Triệu Ngọc Thư rất lấy làm vinh hạnh !

Ôn Phi Khanh ngồi xuống một tảng đá , Triệu Ngọc Thư cũng tìm chỗ cách đó vài bước ngồi xuống theo .

Toạ định xong nàng mở lời ngay :

- Người đã vào Quỳnh Dao Cung chưa ?

Triệu Ngọc Thư lắc đầu :

- Chưa ! Tôi còn ngập ngừng chưa dám ...

- Vì sao không dám ? Phần nào còn có biết hổ thẹn chứ gì ?

- Không phải thế ! Tôi nhận thấy hành vi đó hơi lỗ mǎng một chút nhưng không có gì đáng hổ thẹn , bởi vì xuất phát từ điểm chính là do hai chữ tình ái . Tôi chỉ băn khoăn là nếu gặp Quỳnh Dao Cung chủ ắt sẽ hiểu lầm rồi nảy sinh xung đột làm phiền phức đến Tư Đồ cô nương .

- Người cũng còn biết nghĩ đến người ... Nhưng đó là giả biện , vì nếu thật sự người nghĩ đến cô thì phải đến sớm hơn .

Triệu Ngọc Thư lo lắng hỏi :

- Ý của nhị cô nương là ...

- Bởi vì nếu chờ đến bây giờ thì cô ta đã mất mạng rồi ...

Triệu Ngọc Thư cười nói :

- Không đâu ! Tôi biết rõ được tính của loại thuốc kích thích này . Tư Đồ cô nương trong phạm vi một tháng sẽ không ảnh hưởng gì đâu ...

Đột nhiên hǎn ngừng mục nhìn Ôn Phi Khanh hỏi :

- Tại sao Tư Đồ cô nương nói rằng nếu chờ đến bây giờ thì Tư Đồ cô nương đã mất mạng ?

- Bởi vì hiện tại cô ấy đã vô sự .

Triệu Ngọc Thư ngạc nhiên hỏi :

- Sao nhị cô nương biết ?

- Ta từ Quỳnh Dao Cung ra đây sao lại không biết được ?

Triệu Ngọc Thư run giọng :

- Ai ... ai đã cứu cô ta ?

Ôn Phi Khanh đáp :

- Vị tu mi tri kỷ của ta , Lý Tồn Hiếu !

Triệu Ngọc Thư biến sắc , nghiến răng nói :

- Thì ra chính là hǎn ! Ta thề nếu không giết hǎn sẽ không làm người !

Dứt lời bật dậy định lao đi .

Ôn Phi Khanh xuất chỉ điểm tới ngay .

Triệu Ngọc Thư trúng một chỉ ngồi bệt ngay xuống , hậm hực nói :

- Nhị cô nương không thể giữ tôi được mãi đâu !

Ôn Phi Khanh lạnh giọng đáp :

- Ta không cần giữ người , chỉ muốn cho người nghe hết để đừng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử ...

- Hừ ... Ta lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử , còn hần ...

- Vị tu mi tri kỷ của ta là bậc chính nhân quân tử đỉnh thiên lập địa . Quỳnh Dao Cung chủ đã có ý đưa nhi nữ của mình gả cho chàng , và lúc đó muốn cứu Tư Đồ cô nương chỉ có cách ấy . Thế nhưng chàng đã kiên quyết không chấp nhận .

- Nhị cô nương chớ coi Triệu Ngọc Thư là trẻ lên ba . Muốn cứu Tư Đồ cô nương ngoài giải dược của tôi chỉ còn một biện pháp là âm dương kết hợp .

- Đó là vì người kiến thức còn thiếu cận ! Người có từng nghe nói có người cơ thể thuần dương nhưng lại có máu pha lẫn cả âm dương có khả năng giải dược dược vật âm độc không ?

- Tất nhiên tôi biết , thế như trên đời hầu như không tìm được một người nào có loại máu âm dương như thế .

- Vậy mà có một người ...

- Thật sao ? Ai vậy ?

- Chính là vị tu mi tri kỷ của ta, Lý Tồn Hiếu !

Triệu Ngọc Thư ngơ ngác thốt lên :

- Lại là hần ư ? Vì sao hần có được thứ âm dương huyết hiếm như vậy ?

- Chàng có thân thể thật đáng thương . Lúc nhỏ vì gặp nguy biến nên chàng được thân mẫu nuôi sống bằng chính máu của mình .

- Chẳng lẽ đó là thực ?

- Ta chỉ nói thế , còn tin không tùy người . Nhưng nhất định sẽ có ngày người hiểu ra sự thật .

Triệu Ngọc Thư trầm ngâm một lúc rồi thở hắt ra nói :

- Tôi xưa nay không dễ tin người . Chờ sau khi gặp Tư Đồ cô nương xong nếu cô ta cũng nói thế , tôi sẽ tiêu trừ địch ý đối với vị tu mi tri kỷ của nhị cô nương .

- Chỉ có thế thôi sao ?

- Đối với Triệu Ngọc Thư thì như vậy là quá nhiều .

- Người nên biết rằng ta chẳng để tâm người giữ địch ý với Lý Tồn Hiếu hay giải trừ . Bởi vì người chẳng phải là đối thủ của chàng .

Triệu Ngọc Thư cười thâm độc :

- Nhị cô nương nên biết rằng đã có lần vị tu mi tri kỷ của cô nương từng bị Triệu Ngọc Thư này bắt giam .

- Ta có nghe nói , hơn nữa cũng thừa hiểu rằng người là kẻ nham hiểm xảo trá ...
- Nhị cô nương , binh bất yểm trá ...

Ôn Phi Khanh xua tay nói :

- Thôi , khỏi cần bàn đến việc này nữa . Người đối xử với vị tu mi tri kỷ của ta thế nào ta cũng chẳng cần để ý . Nhưng ta lại quan tâm đến việc người sẽ xử sự như thế nào với Tư Đồ cô nương . Hôn nhân là trọng sự của cả đời người . Nếu trao thân cho người không xứng đáng thì sẽ là mối ân hận suốt đời . Tư Đồ Lan là nhi nữ , lại từng gọi ta một tiếng là thư thư , chỉ cần hai việc đó khiến ta không thể để cô ta phạm sai lầm để ôm hận chung thân . Người hãy nói với ta một lời xem đối với Tư Đồ Lan có thật không ?

- Nhị cô nương , nếu tôi không thật lòng thì còn mang giải dược đến đây làm gì ?

Ôn Phi Khanh phản bác :

- Việc đó không đủ chứng tỏ người đã thực tâm . Để biểu thị thực tâm là cần đảm bảo lòng mình suốt đời không thay lòng chuyển ý ...

Triệu Ngọc Thư hỏi :

- Nhị cô nương muốn nghe tôi nói thật một câu không ?
- Nói đi . Ta chính đang cần như vậy .
- Việc hứa trước mình sẽ không thay lòng chuyển ý là chuyện không dễ dàng . Tôi có thể bảo đảm trước mắt sẽ như vậy , còn tương lai vĩnh viễn có giữ được không thì tôi chưa muốn hứa .

Ôn Phi Khanh mở to mắt hỏi :

- Vậy là thế nào ?
- Tôi nói thật lòng mình chứ không muốn lừa dối ai cả . Người nào dám bảo đảm mình suốt đời sẽ như thế thì tôi cho rằng người đó là dối trá . Bởi vì đã là người thì không ai có thể dự liệu được chuyện gì sẽ xảy đến .

Ôn Phi Khanh nhìn thẳng vào mặt đối phương với ánh mắt sắc như dao chém hồi lâu không chớp .

Triệu Ngọc Thư can đảm nhìn lại vị nữ sát tinh nổi danh giang hồ với thái độ khá bình tĩnh .

Một lúc , Ôn Phi Khanh thu hồi ánh mắt nói :

- Có lẽ người còn có chút gì khác thường ...
- Cô nương quá khen ! Tôi chỉ thực tâm và bảo đảm được những gì mà mình tin chắc .

- Vậy ta có thể cho người biết điều này . Tư Đồ Lan có nói riêng với ta rằng rất có thể ngày nào đó chọn người làm hôn phu . Thế nhưng Quỳnh Dao Cung chủ lại muốn phó thác nhi nữ mình cho vị tu mi tri kỷ của ta , nghĩa là nhất quyết cự tuyệt người . Ta thật không hiểu nổi Tư Đồ Lan , vì trong võ lâm , danh tiếng của người hoàn toàn không tốt đẹp gì ...

- Triệu Ngọc Thư hành sự xấu tốt tùy tâm , chỉ cần cầu sao lợi mình là được , chẳng cần câu nệ đến danh tiếng thà làm chân tiểu nhân chứ không thích làm ngụy quân tử .

Ôn Phi Khanh trầm ngâm nói :

- Có lẽ đó là điều duy nhất mà người làm cho Tư Đồ Lan có hảo cảm . Nay ta không có gì cần nói thêm , chỉ chúc hai người có được hạnh phúc . Tính ta xưa nay vẫn thế , mong sao cho những đôi tình nhân luôn được toại nguyện .

Rồi xuất chỉ giải huyết cho hấn .

- Người đi đi !

Triệu Ngọc Thư đứng lên định đi nhưng nghĩ sao lại ngập ngừng nhìn Ôn Phi Khanh hỏi :

- Nhị cô nương có thể vì Triệu Ngọc Thư mà giúp một tay không ?

- Việc gì ?

- Xin nhị cô nương giúp đỡ để tôi được gặp Tư Đồ cô nương một lát .

Ôn Phi Khanh ngạc nhiên hỏi :

- Quỳnh Dao Cung chỉ cách đây vài dặm , sao người không tự đến tìm cô ta ?

Triệu Ngọc Thư gượng cười đáp :

- Nhị cô nương cũng biết rằng cung chủ không muốn gặp tôi .

- Vậy là người sợ Quỳnh Dao Cung chủ ?

- Chưa hẳn thế . Tôi chỉ sợ phiền đến Tư Đồ cô nương .

Ôn Phi Khanh lắc đầu :

- Tuy muốn , nhưng chuyện này không thể giúp người được .

Triệu Ngọc Thư nài nỉ :

- Cô nương ...

- Người chưa biết rằng ta cùng vị tu mi tri kỷ của mình trốn khỏi Quỳnh Dao Cung hay sao ?

Triệu Ngọc Thư ngạc nhiên hỏi :

- Hai vị đã giúp đỡ Quỳnh Dao Cung cứu mạng Tư Đồ cô nương , tại sao cần phải trốn đi ?

Ôn Phi Khanh giải thích :

- Quỳnh Dao Cung chủ có ý để ta làm bà mối tác hợp vị Lý Tồn Hiếu với Tư Đồ Lan nhưng cô ta đã biểu bạch lòng mình . Vì không biết phải giải quyết thế nào nên chúng ta phải trốn đi .

Triệu Ngọc Thư thất vọng nói :

- Thì ra là thế ... Nếu vậy nhị cô nương quả thật không tiện quay lại Quỳnh Dao Cung nữa ...

Rồi chấp tay tiếp :

- Triệu Ngọc Thư không tiện phiền đến cô nương nữa . Xin cáo biệt !

Dứt lời quay người bước đi .

Ôn Phi Khanh bỗng gọi giựt lại :

- Khoan đã !

Triệu Ngọc Thư dừng bước , quay lại hỏi :

- Nhị cô nương còn có gì chỉ giáo nữa ?

Ôn Phi Khanh hỏi :

- Người vừa mới đến đây ?

- Không giấu gì cô nương , Triệu Ngọc Thư phải quanh quẩn ở Thần Nữ Phong này suốt hơn một ngày một đêm rồi mà chưa có cách gì vào được .

Ôn Phi Khanh nhận xét :

- Thì ra người cũng có chút tình nghĩa ... Thôi được , để ta cố giúp ...

Triệu Ngọc Thư mừng rỡ nói :

- Nếu vậy thì còn gì bằng ! Nhưng nhị cô nương vừa bảo ...

- Tuy có phần khó xử nhưng ta vừa nói qua , bao giờ cũng muốn cho những đôi tình nhân được toại nguyện . Nếu chỉ cách có thuốc tặc nhưng không thể gặp nhau , đó là điều rất khổ tâm . Bởi thế ta đành phải quay lại Quỳnh Dao Cung một chuyến ...

Triệu Ngọc Thư tỏ ý băn khoăn :

- Nếu gặp cung chủ , nhị cô nương phải nói thế nào ?

- Đó là việc của ta , người không cần lo giúp . Chỉ cần nói xem người sẽ chờ Tư Đồ Lan ở đâu ?

Triệu Ngọc Thư nói ngay :

- Tôi sẽ chờ ở đây .

- Thế là tốt . Nhưng ta chỉ có thể báo với Tư Đồ Lan rằng người đã chờ ở đây , còn có đến hay không là việc của cô ấy .

Triệu Ngọc Thư vội gật đầu :

- Đương nhiên ! Nhị cô nương chỉ cần nói giúp một lời là tôi đã cảm kích lắm rồi

- Vậy người cứ chờ ở đây . Ta đi đây .

Dứt lời đi nhanh về phía Quỳnh Dao Cung .

Không bao lâu nàng đã tới cốc khẩu .

Chợt trên núi có tiếng người vang xuống :

- Vị nào đêm khuya đến Quỳnh Dao Cung xin lưu bước !

Lời vừa dứt , người đã hiện ra , chính là tuần sơn sứ Phạm Cường .

Ôn Phi Khanh nói :

- Đây là Ôn Phi Khanh quay lại .

Bấy giờ Phạm Cường cũng đã thấy rõ Ôn Phi Khanh , liền ôm quyền thi lễ nói :

- Nguyên là Ôn cô nương , Phạm Cường thất lễ ! Xin nhị cô nương vào cốc !

Nhìn thái độ của vị tuần sứ có thể đoán rằng việc Ôn Phi Khanh và Lý Tồn Hiếu bỏ đi , Quỳnh Dao Cung chủ không cho đồn rộng ra .

Ôn Phi Khanh cứ đi thẳng vào , qua khỏi cốc khẩu thứ hai vẫn không bị bọn tuần canh ngăn trở gì .

Cuối dãy hành lang đầu tiên , tình cờ nàng trông thấy Xuân Lan . Tên đứng đầu tứ tỳ , ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào ? Nhị cô nương vẫn chưa đi ư ?

Ôn Phi Khanh cười đáp :

- Ta đã đi , nhưng có việc phải quay lại .

Xuân Lan à một tiếng , lại hỏi :

- Nhị cô nương có việc gì ? Hay muốn gặp cung chủ ?

- Ta cần gặp Tư Đồ cô nương , nếu tránh được cung chủ càng tốt .

Xuân Lan lắc đầu nói :

- Chỉ e nhị cô nương muốn gặp gia cô nương không phải là chuyện dễ ...

- Ta không cần vào cũng được , chỉ phiền người nói giúp một câu .

- Nhị cô nương thứ lỗi , chỉ sợ tiểu tỳ không thể ...

Ôn Phi Khanh ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào ? Cung chủ đã dặn bảo như thế hay sao ?

- Không phải thế ... Nhị cô nương còn chưa biết gia cô nương đã bị cung chủ cấm cố ở hậu cung rồi !

Ôn Phi Khanh sửng sốt kêu lên :

- Thế nào ? Cung chủ quản thúc nhị nữ của mình trong hậu cung ư ? Vì sao thế ?

Xuân Lan đáp :

- Sau khi nhị vị bỏ đi , cung chủ rất bức mình . Sau đó gia cô nương bảo rằng mình đã để cho hai vị đi khỏi đây . Khi đã tra hỏi rõ nguyên nhân rồi , cung chủ tức giận gia cô nương đã không chịu nghe lời , ngoài ra còn sợ cô ấy tự tiện ra khỏi Quỳnh Dao Cung nên đã ra lệnh cấm cố ở hậu cung .

Ôn Phi Khanh nhíu mày nói :

- Nếu vậy thì phiền phức thật .

Xuân Lan hỏi :

- Nhị cô nương muốn gặp gia cô nương có việc gì ?

Ôn Phi Khanh do dự một lát mới trả lời :

- Không giấu gì cô nương , có người nhờ ta báo cho Tư Đồ cô nương một tin tức .

- Đó là ai vậy ?

- Vị tu mi tri kỷ của Tư Đồ cô nương .

Xuân Lan kinh hãi kêu lên :

- Triệu Ngọc Thư ?

Rồi chợt lo lắng nhìn quanh , giơ tay bịt miệng nói nhỏ :

- Hắn đang ở đâu ?

Ôn Phi Khanh đáp :

- Hắn còn ở ngoài Quỳnh Dao Cung .

Xuân Lan tức giận nói :

- Hắn thật to gan còn dám dẫn xác tới đây nữa ... Nếu gặp tuần sơn sứ thì đừng hòng giữ được mạng ! Cung chủ đã ra lệnh dụ , ngày mai sẽ phái tất cả cao thủ truy tìm hắn , bất kể sống chết cũng phải đưa về Quỳnh Dao Cung ...

Ôn Phi Khanh lắc đầu nói :

- Quý cung chủ làm thế là sai rồi ...

Xuân Lan ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ?

- Bởi vì giết Triệu Ngọc Thư thì đối với Tư Đồ cô nương không có gì tốt cả , trái lại còn làm hại đến cô ấy .

Xuân Lan lo lắng nói :

- Vậy thì biết làm thế nào ? Nếu gia cô nương không chịu nhận lỗi và nghe lời cung chủ thì sẽ còn bị cấm cố chưa biết đến khi nào , và gia cô nương nhất định không nhận lỗi đâu ...

Ôn Phi Khanh thở dài :

- Nhưng đây là việc riêng của Quỳnh Dao Cung , ngoại nhân đâu có thể can thiệp ?

- Thế còn Triệu Ngọc Thư đến đây làm gì ?

- Hắn nói mang giải dược đến cho Tư Đồ cô nương .

Xuân Lan hừ một tiếng , hậm hực nói :

- Ai cần gì đến giải dược của hắn chứ ? Nếu không có Lý gia thì cô nương đã mất mạng rồi . Hắn đã tàn hại gia cô nương như vậy còn chưa đủ hay sao ?

Ôn Phi Khanh ôn tồn bảo :

- Lan cô nương , những việc như thế người ngoài không thể hiểu được đâu . Triệu Ngọc Thư phải có gì mới làm cho Tư Đồ cô nương nặng lòng vì hắn . Theo ta nhận thấy thì hình như đối với Tư Đồ cô nương hắn cũng thực tâm .

Xuân Lan mở to mắt hỏi :

- Cô nương thật vậy sao ?

- Việc quan trọng như thế , nếu không cầm chắc thì ta đâu dám nói ra tùy tiện ? Người cũng nên tin rằng ta không muốn làm hại cô nương người .

- Vậy hắn muốn báo tin gì cho gia cô nương ?

- Hắn muốn gặp Tư Đồ cô nương một lúc .

- Vì sao hắn không tự đến ?

Ôn Phi Khanh đáp :

- Hắn sợ .

Xuân Lan bĩu môi nói :

- Nam nhân mà nhát gan như thế thì sao này sao có thể chiếu cố đến gia cô nương được ?

- Không hoàn toàn như người nghĩ đâu . Một phần hắn sợ gây phiền phức cho Tư Đồ cô nương .

Xuân Lan vẫn không tán thành :

- Thì đằng nào mà chẳng thế . Chung quy hẳn chỉ sợ gặp cung chủ .

Cô ta đưa mắt nhìn Ôn Phi Khanh hỏi :

- Nhị cô nương thấy thế nào ? Có nên để hẳn gặp gia cô nương không ?

Ôn Phi Khanh đáp :

- Việc này ta không tiện can thiệp vào mà chỉ muốn báo tin cho người biết là đủ .

Sau đó cô nương người sẽ tự quyết định có nên gặp hẳn hay không .

Xuân Lan bần khoản hỏi :

- Thế là phải ! Nhưng ... làm thế nào để báo tin được ?

- Cái đó tùy thuộc ở các người có chịu giúp ta hay không ?

- Nhị cô nương muốn tiểu tỳ ...

Ôn Phi Khanh chợt hỏi :

- Ở hậu cung tất có người canh giữ chứ ?

- Đương nhiên có điều là tỳ nữ trong cung .

- Bọn chúng đối với Tư Đồ cô nương thế nào ?

Xuân Lan đáp :

- Gia cô nương xưa nay đối với chúng tôi đều như thư muội , rất thân thiết . Chúng tôi đối với cô nương đều tốt cả , tuy nhiên không ai dám vi phạm cấm lệnh của cung chủ .

Ôn Phi Khanh nghĩ ngợi một lúc rồi nói :

- Ta định thế này . Bây giờ ta sẽ đến cầu kiến cung chủ thuyết phục . Cho dù có thành công hay không , người hãy đến báo tin cho cô nương người .

Xuân Lan phát hoảng nói :

- Ui chao ! Nhị cô nương, tiểu tỳ đâu dám ! Nếu cung chủ biết được việc này thì nhất định không tha cho chúng tôi đâu !

Ôn Phi Khanh nhẹ giọng :

- Các người đừng lo . Làm cha mẹ ai cũng muốn tốt cho con cái . Cung chủ cấm cố nhi nữ cũng với một mục đích muốn để làm theo ý mình . Bởi thế các người đã có lòng yêu cô nương mình như thế , cung chủ đâu nỡ trách phạt nặng các người ?

Xuân Lan nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu nói :

- Cô nương đối với chúng tôi đều có ân sâu nặng , cho dù phải vì gia cô nương mà chết cũng phải nên làm . Tiểu tỳ xin làm theo lệnh của nhị cô nương , trước hết hãy theo tiểu tỳ đến gặp cung chủ .

Hai người cùng đi sâu vào cốc .

Không lâu sau họ dừng lại trước một cánh cửa , bên trong ánh đèn sáng trưng , chỉ thấy trướng tử màn che hoa cả mắt .

Xuân Lan thấp giọng nói :

- Xin nhị cô nương chờ ở đây để tiểu tỳ vào báo với cung chủ một tiếng .

Ôn Phi Khanh gật đầu :

- Phiền người !

Lát sau từ trong cung vang ra một giọng nói hơi lạnh lùng của Quỳnh Dao Cung chủ :

- Quỳnh Dao Cung có bao giờ để khách phải chờ lâu . Người mau mời vào đi !

Lại thấy rèm trướng lay động , Xuân Lan bước ra nhẹ giọng nói :

- Cung chủ có lời mời , nhưng có phần không vui .

Ôn Phi Khanh gật đầu :

- Ta biết . Chuyện đó cũng thường tình , ta sẽ gánh chịu bởi dù sao bà ấy cũng là trưởng bối .

- Vậy thì nhị cô nương vào đi . Tiểu tỳ sẽ đến ngay hậu cung .

Trong cung bài trí vô cùng sang trọng không kém gì cung điện của các bậc vua chúa .

Quỳnh Dao Cung chủ ngồi trên một chiếc ghế bọc gấm sau chiếc bàn tròn bằng gỗ hương , sắc mặt không lộ chút biểu cảm gì .

Ôn Phi Khanh bước lên thi lễ nói :

- Văn bối kiến quá cung chủ !

Quỳnh Dao Cung chủ gật đầu đưa tay ra hiệu nói :

- Không dám ! Mời cô nương ngồi !

Ôn Phi Khanh cảm ơn rồi ngồi xuống ghế .

Chờ khách toạ định xong , Quỳnh Dao Cung chủ liền nói phủ đầu :

- Cô nương và Lý thiếu hiệp không từ mà biệt , nay không hiểu vì sao cô nương quay lại ?

Ôn Phi Khanh cúi người đáp :

- Văn bối thất lễ , bởi thế quay trở lại định cung chủ để phân trần ...

Quỳnh Dao Cung chủ ngắt lời :

- Cô nương cần gì phải trở lại phân trần ? Lý do thế nào tôi đã biết rõ . Tội lỗi đều do tiểu nữ gây ra , chính tôi phải tạ tội với hai vị . Hơn nữa hai vị là ân nhân của Quỳnh Dao Cung , có lý nào tôi lại dám trách ...

- Đa tạ cung chủ khoan dung .

Quỳnh Dao Cung chủ xua tay :

- Cô nương nói thế khiến tôi rất hổ thẹn !

Ôn Phi Khanh không đáp , lúc sau mới nói :

- Mới rồi văn bối có nghe rằng cung chủ cấm cố Lan muội ...

Quỳnh Dao Cung chủ bật ra :

- Nha đầu đó thật lắm miệng !

- Dám xin cung chủ đừng trách tội ...

Quỳnh Dao Cung chủ nói mát :

- Gia môn bất hạnh , ngay cả nữ nhi của mình cũng không quản giáo nổi , tôi đâu dám trách tội ai ?

Ôn Phi Khanh nhỏ nhẹ :

- Đa tạ cung chủ . Văn bối cho rằng những việc làm của Lan muội tất phải có lý do ...

Quỳnh Dao Cung chủ mở to mắt hỏi :

- Có lý do ư ? Triệu Ngọc Thư hành vi bất thiện , chỉ riêng việc hãm hại tiểu nữ cũng biết là hấn là hạng người thế nào rồi . Tôi đã chừng này tuổi , chẳng lẽ xem người xét việc lại không bằng nó ?

- Cung chủ không phải là bậc phụ mẫu thế tục . Đối với chuyện tình duyên tất biết bên trong có điều kỳ diệu mà chỉ riêng con tim của những người trong cuộc mới cắt nghĩa được thôi .

- Nhưng ta lại cho rằng giữa tiểu nữ và Triệu Ngọc Thư không có điều gì kỳ diệu . Chẳng lẽ cô nương còn chưa biết Triệu Ngọc Thư là người như thế nào ?

Ôn Phi Khanh trả lời :

- Văn bối biết . Không những thế mà mọi người trên võ lâm đều biết Triệu Ngọc Thư là người không có đức tính tốt đẹp nào . Tuy nhiên văn bối tin rằng trên đời chỉ có một mình Lan muội mới hiểu được Triệu Ngọc Thư mà thôi .

Quỳnh Dao Cung chủ lắc đầu :

- Cô nương nói thế tôi không dám đồng tình .

- Văn bối xin hỏi , nếu cung chủ chỉ căn cứ theo lời đồn thì coi văn bối là người thế nào ?

Quỳnh Dao Cung chủ ngó người không ngờ đối phương hỏi câu đó hồi lâu mới lúng túng trả lời :

- Cái đó ...

Ôn Phi Khanh lại tiếp :

- Nếu theo truyền ngôn thì văn bối là nữ nhân hung tàn và dâm dăng , đúng vậy không ?

Quỳnh Dao Cung chủ nhú mày nói :

- Tuy nhiên ta biết cô nương không phải là người như vậy.

- Nhưng cung chủ làm thế nào mà biết được chứ ? Chẳng qua vì cung chủ đã gặp văn bối nên hiểu thêm chút ít chứ gì ? Trước đó đương nhiên cung chủ cũng phải căn cứ vào truyền ngôn nếu . Nếu vậy thì lời đồn thiếu căn cứ và nhiều khi sai thực tế . Người ta nói lời đồn có thể làm cháy vàng nát đá , có thể giết người ... Cung chủ tất hiểu việc này ?

Quỳnh Dao Cung chủ tuy bị thuyết phục phần nào nhưng vẫn chưa hoàn toàn tán thành :

- Ta biết Triệu Ngọc Thư hoàn toàn không chỉ dựa vào lời đồn . Hắn ra tay cướp đoạt tàng bảo đồ của Lý thiếu hiệp , đó là sự thật . Hắn dùng thủ đoạn ti tiện để làm hại tiểu nữ , đó cũng là sự thật .

Ôn Phi Khanh gật đầu :

- Hai việc đó văn bối không phủ nhận . Nhưng việc thứ nhất chỉ là một tội nhỏ , bởi vì nói đến lòng tham , trong mười người phải có đến tám chín rồi , nhất là người trong giang hồ khi biết đến kỳ trân dị bảo .

- Việc này thì còn có thể tha thứ , nhưng việc thứ hai , chẳng lẽ còn tha thứ được sao ?

Ôn Phi Khanh nói :

- Văn bối không dám nói có thể tha thứ . Nhưng theo văn bối được biết thì Lan muội không quá chấp trách việc đó .

- Nó không chấp trách thì ta chấp trách ! Ta tuyệt đối không thể đem nhi nữ gả cho một người như thế ! Nó còn chấp trách gì ? Vào lúc này nó còn sáng suốt gì để suy xét mọi việc chứ ?

Ôn Phi Khanh kêu lên :

- Cung chủ ...

Quỳnh Dao Cung chủ chú mục nhìn khách , chợt hỏi :

- Vậy cô nương có ý thế nào ?

- Văn bối dám bạo gan xin cung chủ hãy thu hồi nghiêm lệnh thả Lan muội ra , thuận theo đạo lý tự nhiên ...

Quỳnh Dao Cung chủ quá bất ngờ ngần ra hồi lâu mới nói :

- Thế mà ta cứ tưởng là cô nương chỉ khuyên ta ...

Ôn Phi Khanh nói tha thiết :

- Cung chủ nghiêm khắc như thế chẳng qua chỉ muốn điều tối cho Lan muội . Người khác có thể không biết , nhưng cung chủ nhất định biết rõ tính khí của Lan muội nào , đã quyết định gì sẽ không bao giờ thay đổi . Rồi hậu quả thế nào , chính cung chủ mới phải gánh chịu nhiều nhất . Chỉ cần Triệu Ngọc Thư có chỗ tốt , chinh phục được Lan muội thì cung chủ sao phải quá nghiêm khắc ?

Quỳnh Dao Cung chủ mắt phát hàn quang hỏi :

- Cô nương , xin hỏi thẳng một câu . Vì sao trước tiên cô nương thật lòng cứu tiểu nữ , sao nay lại muốn hại nó ?

Ôn Phi Khanh lắc đầu nói :

- Cung chủ nói sai rồi ! Nếu như rủi Lan muội có bề nào thì người hại Lan muội không phải là văn bối mà chính là cung chủ ! Chính văn bối thật tâm vì Lan muội mà nói với cung chủ những lời đó .

Quỳnh Dao Cung chủ rời ghế đứng lên nói :

- Cô nương , đây là việc nội bộ của Quỳnh Dao Cung , ta không hy vọng đề cập nhiều hơn nữa . Nếu cô nương muốn ở lại đây với tư cách là khách của Quỳnh Dao Cung , ta sẽ tiếp đãi như một bậc thượng tân . Nếu không , ta xin tiễn cô nương ra khỏi cung .

Ôn Phi Khanh không chút tự ái , mỉm cười đứng lên cúi mình thi lễ nói :

- Vị tu mi tri kỷ của văn bối vẫn chờ ở bên ngoài , không thể để chàng chờ lâu , xin cáo biệt !

Nói xong quay người đi ra cửa .

Quỳnh Dao Cung chủ không tiễn chân .

Ôn Phi Khanh cứ bình thản ra khỏi Quỳnh Dao Cung mà không gặp ai ngăn cản gì , cho đến chỗ đã hẹn với Triệu Ngọc Thư thì chợt thấy có tới hai người đang đứng ở đó .

Bấy giờ trời đã mờ sáng , cả người Triệu Ngọc Thư ướt đầm sương , cả mái tóc mai của Tư Đồ Lan cũng dính ướt lại .

Ôn Phi Khanh đến gần , cười lên tiếng :

- Không ngờ Lan muội đã đến đây rồi !

Tư Đồ Lan hơi đỏ mặt vội bước lên nói :

- Thư thư , muội rất cảm kích ...

Triệu Ngọc Thư cũng đi tới chấp tay trịnh trọng nói :

- Nhị cô nương , Triệu Ngọc Thư không dám chỉ dùng một chữ tạ để biểu thị sự biết ơn ...

Ôn Phi Khanh vội ngắt lời :

- Hai người chớ đa lễ nữa . Thời gian không có nhiều đâu , để cung chủ khởi phát hiện , Lan muội nên sớm quay về cung đi .

Triệu Ngọc Thư môi máy định nói gì nhưng Tư Đồ Lan đã tranh trước :

- Thư thư , muội không định quay về nữa đâu !

Ôn Phi Khanh ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào ? Muội không về cung nữa sao ?

Tư Đồ Lan buồn bã nói :

- Muội vừa quyết định và đã thương lượng với Triệu Ngọc Thư rồi , từ nay sẽ theo chàng bước chân giang hồ , dừng bước nơi đâu thì coi đó là nhà ...

Ôn Phi Khanh nhìn Triệu Ngọc Thư dò hỏi .

Y hiểu ý tiếp lời :

- Nhị cô nương yên tâm , Triệu Ngọc Thư không sợ phong trần ...

Ôn Phi Khanh ngắt lời :

- Người sai rồi , ta không có ý đó ...

- Tôi hiểu , xin nhị cô nương đừng lo , tôi có thể chiếu cố được cho Lan muội .

Ôn Phi Khanh gật đầu :

- Có câu đó của người là đủ . Bây giờ đến việc của hai người . Nay đã quyết định thế rồi , ta không tiện nói gì thêm nữa , chỉ xin chúc hai người sống bên nhau hoà thuận trọn đời .

Tư Đồ Lan cảm động đáp :

- Đa tạ thư thư !

- Thôi hai người hãy gấp lên , nếu cung chủ mà biết được , nhất định sẽ phái tất cả cao thủ truy tìm .

- Muội chẳng qua chỉ vì bất đắc dĩ mà thôi ... Khi nào mới gặp lại thư thư ?

Ôn Phi Khanh trầm ngâm một lát rồi cắn môi nói :

- Cái đó còn tùy thuộc vào cơ duyên . Hai cái tên Triệu Ngọc Thư và Tư Đồ Lan trên giang hồ không ai lạ . Theo ý ta hai người nên tạm thay đổi nó đi thì an toàn hơn .

Triệu Ngọc Thư đáp :

- Đa tạ nhị cô nương , chúng tôi cũng đã tính trước việc này .

Ôn Phi Khanh gật đầu :

- Với tâm trí của người , chỉ cần lưu tâm chiếu cố đến Lan muội , ta tin rằng sẽ không có gì đáng lo nữa . Bây giờ ta xin đi trước một lúc .

Nói xong quay mình đi ngay .

Tư Đồ Lan còn nói với theo :

- Thư thư xin hãy bảo trọng . Tiểu muội vĩnh viễn không bao giờ quên ân đức của thư thư đâu !

- Đa tạ Lan muội . Hai người cũng xin bảo trọng !

Ôn Phi Khanh nghe tiếng thôi thúc trong câu vĩnh viễn của Tư Đồ Lan , lòng nàng cũng trở nên xao xuyến vội vã bước nhanh .

oOo

Chỗ giáp giới vùng Châu , Quý có một thị trấn nhỏ gọi là Man Cầu . Tiểu trấn chỉ vven vẹn mấy chục hộ dân cư , sinh sống chủ yếu bằng nghề nông , săn bắn chài lưới hoặc nghề tiểu phu .

Tóm lại dân trong trấn chỉ dựa vào đôi bàn tay và sức lao động để sinh sống .

Hôm ấy trời chiều , Lý Tồn Hiếu ngồi trên thềm một ngôi đình hoang vắng dần trong ánh chiều tà .

Chợt từ trên tiểu trấn có tiếng vó ngựa vang lên dồn dập , chỉ phút chốc hai con tuấn mã đã phóng tới gần .

Kỵ sĩ gò chặt cương , hai con tuấn mã mới dừng phắt lại , đứng trên hai chân sau , đôi vó trước tung lên trời , cất tiếng hí vang .

Thật là những kỵ sĩ điêu nghệ .

Hai kỵ sĩ bất giác đưa mắt nhìn đám bụi lầy ngay phía trước bậc thềm sát ngay chân của Lý Tồn Hiếu .

Ở đó có cấm ba ngọn cỏ , giống như trẻ con đang đùa nghịch .

oOo

Hồi 27

Cứu Nhầm Đối Tượng

Hai kỵ sĩ hết nhìn ba cọng cỏ cắm chơi trên đồng bùn trước mắt Lý Tồn Hiếu lại quét mắt Lý Tồn Hiếu hồi lâu dò xét , cuối cùng đưa mắt nhìn nhau nhất tề nhảy xuống ngựa .

Một tên nói :

- Hãy nghĩ lại đây một lúc , đến tối sẽ đi .

Như nói với đồng bọn , cũng là cố ý cho Lý Tồn Hiếu nghe .

Bấy giờ Lý Tồn Hiếu mới ngược lên quan sát đối phương .

Cả hai kỵ sĩ đều trạc bốn mươi , chỉ cần nhìn qua dáng vẻ cũng biết thân thủ không phải hạng tầm thường .

Trên yên ngựa có buộc túi vải dài và hẹp , chắc bên trong đựng binh khí .

Hai kỵ sĩ không để ý đến Lý Tồn Hiếu nữa , dắt ngựa buộc ở hàng lang rồi bước vào tiểu đình ngồi xuống .

Tên kỵ sĩ cao gầy hát hàm sang phía Lý Tồn Hiếu hỏi đồng bọn :

- Người thấy có hỏng việc không ?

Tên hán tử người tầm thước hừ một tiếng đầy khinh bỉ :

- Hạng còn hơi sữa , có gì mà hỏng việc ?

Tên cao gầy bắn khoăn :

- Ta thật không hiểu . Tổng gia đã bố trí ở đây , sao lại còn ...

Tên tầm thước bồng giơ tay ngăn tên đồng bọn rồi đưa mắt chăm chú nhìn về hướng tiểu trấn .

Trên con lộ từ phía trấn có người đang tới gần , dáng cân đối mình bận hắc y , đội mũ rộng vành che trùm hụp lấp gần hết khuôn mặt nên không thấy rõ diện mạo .

Tên kỵ sĩ cao gầy hỏi :

- Biết hẩn không ?

Tên kia đáp :

- Chưa gặp bao giờ !

- Nên gặt đầu thế nào ?

- Dọn thôi !

- Nhưng xem hắc toàn thân đầy hàn ý khiến người ta nhìn mà phát ghê , chắc không phải hạng dễ chơi đâu !

Tên kỵ sĩ nói đúng .

Lý Tồn Hiếu cũng nhận thấy hắc y đội mũ rộng đang tới gần quả là khiến người ta nhìn vào cảm thấy ghê ghê , có gì đó lạnh lùng đáng sợ toát ra ở con người đó .

Tên kỵ sĩ cao gầy nhếch môi cười , nụ cười không kém phần lạnh lùng đáng sợ .

Hắc y nhân đội mũ rộng vành cũng dừng lại trước tiểu đình lướt mắt nhìn ba người đến trước .

Lý Tồn Hiếu không biểu lộ gì , trái lại hai tên bạch y kỵ mã có phần lo lắng .

Song phương nhìn nhau hồi lâu , cuối cùng tên kỵ mã cao gầy không nén nổi lên tiếng :

- Sao thế ? Người sao lại dò xét chúng ta kỹ vậy ?

Tên tầm thước xoa tay :

- Mặc kệ nó , chấp làm gì ?

Chợt hắc y nhân nói , giọng lạnh như băng :

- Các người có phải người của Bạch Cốt Môn không ?

Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên nghĩ thầm :

- Thì ra bọn kỵ sĩ này là người của Bạch Cốt Môn ...

Tên kỵ sĩ tầm thước trả lời :

- Không sai ! Nhãn lực của bằng hữu cũng khá đấy ! Còn bằng hữu là ai ?

Hắc y nhân không đáp , phóng mình nhìn sang Lý Tồn Hiếu .

Bấy giờ chàng mới nhìn rõ dung mạo của đối phương .

Đó là một thiếu niên mới hơn hai mươi tuổi , dung mạo tuấn mỹ , da trắng , mũi thẳng miệng vuông , mày kiếm mắt phượng , chỉ có đôi mắt đầy hàn quang lấp lánh dưới chiếc mũ rộng vành hiện đầy sát khí .

Hắc y nhân nói :

- Ta muốn hỏi về hai người ...

Tên kỵ sĩ tầm thước hỏi :

- Bằng hữu còn chưa trả lời ta .

Hắc y nhân như không nghe , hỏi tiếp :

- Ta muốn biết về hai tên trong Bạch Cốt Tam sát là Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương .

Tên kỵ sĩ tầm thước chừng như không nén nổi đứng lên quát :

- Người là đứa nào ? Tính danh là gì ?

Hắc y nhân lạnh giọng :

- Các người không xứng đáng đáng để hỏi !

Tên kỵ sĩ cao gầy cũng đứng lên ngửa mặt cười một tràng nói :

- Bằng hữu người cuồng ngạo quá đấy !

- Im miệng ! Trả lời nhanh !

Tên kỵ sĩ cao gầy gật đầu :

- Được lắm vậy thì nghe đây ! Chúng ta không biết !

Hắc y nhân liền vung tay ra như điện , xuất thủ cực nhanh .

Chỉ nghe bốp một tiếng , tên kỵ sĩ cao gầy lãnh trọn một tát vào mặt khiến miệng mũi đỏ lôm nhữn máu , hốt hoảng lùi lại mấy bước .

Hắc y nhân đánh xong , danh giọng hỏi :

- Người nói gì nữa ?

Tên kỵ sĩ tầm thước định lao tới lấy binh khí treo trên yên ngựa nhưng mới động chân thì hắc y nhân đã phóng chuồng đến trước mặt , quát to :

- Lùi lại !

Tên này vội vã bước lùi .

Hắc y nhân tiện tay giắt một chiếc túi treo bên yên .

Tên kỵ sĩ tầm thước ngạc nhiên hỏi :

- Bằng hữu muốn gì ?

Hắc y nhân đáp :

- Chẳng phải người định lấy binh khí hay sao ? Vậy là ta chỉ giúp người thôi ...

Tên kỵ sĩ tầm thước ngập ngừng một lát rồi vươn tay chộp lấy chiếc túi trên tay hắc y nhân , chớp mắt rút ra một thanh đoản đao , mới nhìn qua lưỡi đao , mắt chợt biến sắc , rít lên :

- Người ... dám hủy binh khí của ta ...

Hắc y nhân không để ý , tiếp tục cất vắn :

- Hai người có chịu nói Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương hiện đang ở đâu không ?

Kỵ sĩ tầm thước không trả lời , đoản đao nhằm thẳng đầu hắc y nhân bổ xuống .

Hắc y nhân nghiêng mình tránh khỏi , thuận tay phạt mạnh vào cổ tay cầm đao của đối phương , đồng thời tả chuồng đánh vào ngực hắc .

Thanh đoản đao bị bay khỏi tay vút lên không . Hầu như cùng lúc nghe bịch một tiếng khô khan , ngực tên kỵ sĩ tầm thước trúng chuồng , hắc mở to mắt nhưng không nói được tiếng nào , miệng học máu tươi , thân thở nhũn đi rồi rũ xuống .

Hắc y nhân đưa chân đá vào tử thi khiến đó lăn đi mấy vòng rồi nằm yên bên con tuấn mã khiến nó hoảng sợ nhảy lồng lên .

Lý Tồn Hiếu thấy hắc y nhân xuất thủ như vậy, vừa mới đứng lên thì kỵ sĩ cao gầy đã lao ra khỏi tiểu đình co chân bỏ chạy .

Hắc y nhân liền xuất chỉ điểm theo .

Tên kỵ sĩ cao gầy thét lên một tiếng rùng rợn , thân thể ngừng lại trên không rơi bịch xuống , miệng phun máu thành vòi , cố gượng dậy nhìn cừu nhân lần cuối rồi nằm bất động .

Chỉ phút chốc đã giết hai mạng người , thế mà hắc y nhân không hề chớp mắt .

Lý Tồn Hiếu không nén nổi , nhíu mày nói :

- Các hạ vì sao hạ thủ không biết nương tay ?

Hắc y nhân không đáp , nhìn chàng lạnh lùng hỏi :

- Người có phải là người của Bạch Cốt Môn không ?

Lý Tồn Hiếu lắc đầu :

- Không !

- Vậy thì tốt nhất đừng can thiệp vào !

Hắc y nhân nói xong đi thẳng vào thềm đình ngồi xuống .

Lý Tồn Hiếu nói :

- Các hạ giết người tàn nhẫn như thế , lẽ nào ngay trước mắt mà ta không hỏi ?

Hắc y nhân phản vấn :

- Người có cho rằng người của Bạch Cốt Môn đều đáng giết cả không ?

Lý Tồn Hiếu đáp :

- Đúng là phần lớn người của Bạch Cốt Môn đều bất nghĩa , tuy nhiên ...

Hắc y nhân vội ngắt lời :

- Chỉ cần thế là đủ ! Người đừng dính vào nữa . Ta vốn là người xưa nay ghét ác như thù .

Lý Tồn Hiếu định mở miệng thì hắc y nhân đã tiếp :

- Nếu người không còn việc gì ở đây thì hãy nhanh chóng rời khỏi tiểu đình . Chỗ này là nơi hội kiến của Bạch Cốt Môn , sắp tới nhất định còn có cao thủ lợi hại hơn hai tên này sẽ đến đây , bởi thế người không nên dính líu vào thì hơn . Hãy biết rằng ta không coi người thành người của Bạch Cốt Môn , đối với người như vậy là quá đủ .

Lý Tồn Hiếu bỗng trở nên do dự .

Hắc y nhân hạ thủ quả thật là tàn độc . Nhưng căn cứ vào hành vi của Bạch Cốt Môn từng làm thì như vậy cũng đáng tội .

Vậy có nên quản không ?

Chàng chưa quyết định dứt khoát thì hắc y nhân đã nói tiếp :

- Cao thủ của Bạch Cốt Môn đã đến rồi . Người đi ngay bây giờ còn kịp , ta sẽ nhanh chóng chặn chúng giúp người .

Thì ra nhân vật này là người thiện ác phân minh chứ không phải là thứ hung đồ hiếu sát .

Bấy giờ Lý Tồn Hiếu cũng đã phát hiện thấy từ phía tiểu trấn có một bóng người màu trắng đang lao tới rất nhanh .

Lúc này trời đã nhá nhem , người kia lại bận bạch y nên nhìn rất rõ .

Đó là một lão nhân thân thể cao lớn , da mặt trắng bạch , tuổi chừng năm mươi , mắt ti hí nhưng miệng rộng toác , mũi gồ trán hẹp , nhìn rất quái dị . Phút chốc , bạch y lão nhân đã đến cách mười trượng .

Hắc y nhân bực tức nói :

- Lời trung khó nghe . Bây giờ có muốn đi cũng không kịp nữa . Hãy đến sau lưng ta đây !

Lý Tồn Hiếu như không nghe thấy vẫn đứng yên tại chỗ .

Bạch y lão nhân dừng bước ngay trước tiểu đình , trên khuôn mặt trắng bạch không lộ chút biểu cảm nào , hất hàm về phía hai tử thi hỏi :

- Ai giết hai người này ?

Hắc y nhân đáp gọn :

- Ta !

Đôi mắt ti hí của lão nhân chợt lóe lên . Lão gầm giọng :

- Người biết chúng ta là ai không ?

Hắc y nhân thản nhiên đáp :

- Tọa tiền nhị sứ dưới trướng tổng hộ pháp của Bạch Cốt Môn đúng không ?

Những thớ thịt trên mặt Bạch y lão nhân hơi động đậy .

- Không sai ! Người biết lão phu chứ ?

- Ta cho rằng người chính là tổng hộ pháp của Bạch Cốt Môn Thần Đồ Báo lão nhi chứ gì ?

Bạch y lão nhân gật đầu :

- Người chưa biết thì không có tội , nếu đã biết như vậy tất lão phu không thể tha . Mau phục danh tính ra .

Hắc y nhân lắc đầu :

- Thần Đồ Báo , người còn chưa xứng hỏi !

Mắt lão nhân hiện đầy sát cơ , tuy vậy giọng lão ta vẫn bình tĩnh :

- Người cứ xem lão phu có xứng hay không !

Rồi cứ bước đến gần .

Hắc y nhân vẫn ngồi nguyên trên bậc thềm nói :

- Thần Đồ Báo , trước khi động thủ ta muốn hỏi một câu , Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương trong Bạch Cốt Môn hiện đang ở đâu ?

Cách đối phương chừng bốn thước Thần Đồ Báo dừng lại hỏi :

- Người định tìm họ có việc gì ?

- Đương nhiên có lý do của ta .

- Người chưa xứng hỏi lão phu !

Hắc y nhân chỉ vào hai tử thi nói :

- Hai tên đó vì không trả lời ta nên mới hoành thây ở đó , người nên thức thời !

Thần Đồ Báo cười nham hiểm :

- Lão phu cũng muốn biết , chẳng lẽ người còn định để lão phu hoành thây trước tiểu đình này ?

- Người cũng có tự biết đấy !

Thần Đồ Báo hừ một tiếng :

- Để xem lão phu hoành thây hay người đoạn hồn !

Nói xong vung tay chộp vào diện môn đối phương .

Hắc y nhân hừ một tiếng , xuất ngay một chỉ điểm vào chưởng tâm của Thần Đồ Báo .

Người hành gia chỉ nhìn qua cũng biết chỉ lực của hắc y nhân rất uy mãnh , uy lực có khả năng xuyên thép vỡ thạch .

Cho dù là cao thủ thượng thặng nếu gặp phải trường hợp này tất phải thu chiêu đi để thay đổi công thế quyết không dám tùy tiện tiếp chiêu .

Thế nhưng Thần Đồ Báo lại khác hẳn .

Lão không những không thu chiêu biến thức mà cũng không chịu tránh , hữu chưởng vẫn nhằm diện môn hắc y nhân chộp tới .

Nói thì chậm , diễn biến lại nhanh , chỉ chớp mắt chỉ chưởng đã tiếp nhau rồi !

Chỉ nghe một âm thanh trầm đục phát ra , thân thể cao lớn của Thần Đồ Báo chao đảo mấy cái rồi bị bức lùi một bước mới giữ được trầm ổn , còn hắc nhân vẫn ngồi nguyên chỗ cũ .

Căn cứ vào thực trạng , bất cứ ai , kể cả Lý Tồn Hiếu đều cho rằng lão tổng hộ pháp của Bạch Cốt Môn bị lạc vào hạ phong và bại thế rất rõ .

Nào ngờ ...

Hắc y nhân chợt đứng lên , hai ánh mắt loé lên từ chiếc mũ rộng vành nhìn đối thủ , tức giận hét lên :

- Thần Đồ Báo ! Người dám dùng tà môn ám toán ...

Thần Đồ Báo ngửa mặt cười khùng khục mấy tiếng , trên bộ mặt trắng bạch lộ rõ sự nham hiểm , nói giọng đắc ý :

- Tiểu tử ngươi không đến nỗi hồ đồ ! Người có bao nhiêu bản lĩnh mà trực đấu với *thi độc thôi tâm bạch cốt chưởng* ? Chưởng đó lão phu luyện thành bằng trăm tử thi thối nhiều năm mới thành tựu nên độc hại bất kỳ , không thầy nào trị được , không thuốc nào chữa khỏi , đành ngồi chờ chết nữa mà thôi .

Lý Tồn Hiếu bấy giờ mới hiểu ra .

Chẳng trách gì Thần Đồ Báo dám liều tiếp chỉ lực của hắc y nhân uy mãnh như thế , thì ra trong chưởng của lão ta đã luyện được công phu tàn độc bá đạo .

Hắc y nhân vì nhất thời thiếu suy xét mà bị ám toán .

Hắc nhân vung song chưởng nhằm Thần Đồ Báo đang ngửa mặt cười vô cùng đắc ý định đánh tới nhưng chợt toàn thân phát run , hai tay vừa nâng lên bỗng bất lực buông lỏng xuống , cuối cùng cả người không đứng vững ngồi bịch xuống , cuối cùng cả người cũng không đứng vững đành ngồi bệt xuống bậc thêm , hai hàm răng va vào nhau cắn cạp nhìn rất thống khổ .

Thần Đồ Báo lại ngửa mặt cười khùng khục một trận nữa mới nói :

- Người căm hận nhưng không làm gì được sao ? Lại đây , lão phu đứng ngay trước mặt ngươi đây mà ! Sao không xuất thủ ? Xin đừng khách khí , lão phu không hoàn thủ đâu !

Hắc y nhân tuy vẻ mặt đầy căm giận nhưng người mỗi lúc một run dữ dội hơn khiến toàn thân quần quai , răng cắn chặt cho khỏi kêu lên .

Lý Tồn Hiếu không nén được liền xuất chỉ điểm vào mấy chỗ trên người hắc y nhân .

Lập tức cơn đau đớn chấm dứt ngay .

Y ngược mắt nhìn chàng nói :

- Bằng hữu ... xin đa tạ !

Lý Tồn Hiếu lắc đầu :

- Không cần phải khách khí !

Bạch y lão nhân bỗng trừng mắt hỏi :

- Tiểu tử , người định làm gì thế ?

Lý Tồn Hiếu bình thản trả lời :

- Ta không làm gì cả , chỉ không nỡ ngồi yên thấy người khác phải chịu đau đớn .

Đôi mắt ti hí của Thần Đồ Báo chợt hiện sát cơ , lão lại hỏi :

- Tiểu tử , người có thể cứu được hắc sao ?

- Cái đó thì ta không dám nói . Nhưng ít ra ta đã tạm đình chỉ được nỗi thống khổ của vị đó .

- Người với hắc là bằng hữu ư ?

Lý Tồn Hiếu lắc đầu :

- Không , chưa từng quen biết .

- Vậy thì sao người dám nhúng mũi vào chuyện của lão phu ?

- Ta vừa nói là không nỡ ngồi yên nhìn người khác phải chịu đau đớn mà !

Thần Đồ Báo lại hỏi ;

- Người biết hắc đã giết nhị sứ hạ chức của lão không ?

Lý Tồn Hiếu đáp :

- Biết . Vừa rồi ta cũng có mặt tại trường . Vị này thủ pháp tuy có tàn độc thật , nhưng so với những gì thường ngày Bạch Cốt Môn đã làm thì trừng phạt như thế là xứng đáng .

Thần Đồ Báo biến sắc , vung chưởng định đánh .

Nhưng ngay lúc đó từ hướng tây ngược với tiểu trấn bỗng có tiếng vó ngựa vang lên dồn dập .

Thần Đồ Báo vội vàng thu chuông ngừng thần lắng nghe , trên mặt thay đổi rất khó tả , gấp giọng nói :

- Lão phu bây giờ không rồi hơi mà chấp người . Cứ chờ đấy , lát nữa sẽ tính sổ với cả hai đứa .

Lão nói xong thì trên đường cái đã xuất hiện một kỵ mã .

Kỵ sĩ thân thể nhỏ bé , mình bận thanh y , đầu đội chiếc mũ rất rộng , cười một con lừa trên cổ buộc một chuỗi lục lạc , cứ từng bước đi lại kêu lên leng keng nghe thật vui tai.

Lý Tồn Hiếu còn đang quan sát thì chợt nghe hắc y nhân nói :

- Bằng hữu , theo tại hạ được biết thì người này mang theo một bảo vật mà ai cũng thèm muốn . Chính người của Bạch Cốt Môn mai phục ở đây để chờ người này cướp bảo vật . Bằng hữu hãy tự lượng sức mình , nếu đủ khả năng thì xin hãy cứu người đó , nếu không thì nhanh chạy khỏi đây . Thần Đồ Báo không có thời gian để ngăn bằng hữu đâu !

Lý Tồn Hiếu đáp :

- Đa tạ đã cảnh báo . Nhưng tôi nếu chạy khỏi đây thì các hạ sẽ thế nào ?

- Bằng hữu không cần quan tâm đến ta . Ta chết thì không đáng tiếc , và có thể chết bất cứ lúc nào , chỉ hận là chưa bấm vào được hai tên vô sỉ trăm lần đáng chết Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương ...

Nghe khẩu khí thì chừng như giữa hắc y nhân và hai tên còn lại của Bạch Cốt Tam Sát có mối huyết hải thâm cừu không thể dung tha .

Lý Tồn Hiếu vừa kịp nghĩ có thể thì kỵ sĩ cỡi lừa đã tới gần .

Đột nhiên kỵ sĩ kêu lên mừng rỡ , giọng thanh thanh như thiếu nữ :

- Lý gia !

Lý Tồn Hiếu sửng sốt gương mặt nhìn .

Thanh y nhân vội nhảy khỏi lưng lừa lao bổ thẳng vào tiểu đình .

Chàng còn chưa nhận ra được người đó là ai nên không có phản ứng thì Thần Đồ Báo đã lao ra chặn trước thanh y nhân .

Lý Tồn Hiếu nhíu mày vùng tay phát ra một chiêu *Ma chử* được chân truyền từ Thiêu Ngoại Thần Ma với uy lực khủng khiếp đánh thẳng tới hậu tâm Thần Đồ Báo. Lão tổng hộ pháp không phải kẻ tầm thường, hiển nhiên phát hiện ngay luồng kinh lực kinh nhân đang ập tới vội vàng chao người tránh sang bên.

Lão vừa tránh sang thì thanh y nhân chớp thời cơ lao vút tới đứng ngay trước bậc thềm, lật mũ ra sau đầu ngẩng mặt nói:

- Lý gia, tôi đây !

Lý Tồn Hiếu ngẩng người.

Thanh y nhân không phải ai khác, chính là Tiểu Thúy vị tì nữ thân tín của Lệnh Hồ Dao Cơ.

Lý Tồn Hiếu dở cười dở khóc, kêu lên:

- Thúy cô nương, sao lại thế này?

Tiểu Thúy đáp:

- Tiểu tì vâng mệnh cô nương đến đây tìm ngài.

Lý Tồn Hiếu vội hỏi:

- Cô nương hiện ở đâu?

- Cô nương đang ở bên cạnh lão thần tiên, cô nương đã đánh cắp được tàng bảo đồ sai tiểu tỳ đến đây tìm ngài để trả lại...Nói xong định lục tìm trong túi. Đột nhiên có tiếng quát:

- Nhà đầu, khoan đã !

Thần Đồ Báo lao tới như cơn lốc xèo cả mười ngón tay như vuốt quẩy vào ngực và sườn Tiểu Thúy nhằm đoạt bức mật đồ trong áo.

Tiểu Thúy đỏ mặt kêu lên:

- Đồ vô sỉ...

Lý Tồn Hiếu lại xuất thủ, lần thứ hai dụng chiêu *Ma chữ*.

Thần Đồ Báo nào dám tiếp chiêu *Ma chữ* uy mãnh tuyệt luân vội tránh đi, nhưng hai tay vẫn chộp tới người Tiểu Thúy.

Lý Tồn Hiếu bước lên hai bước, hữu thủ gõ vào uyển mạch của lão tổng hộ pháp, còn tả thủ xuất một chưởng đánh ra.

Thần Đồ Báo ôm lấy tay phải kêu lên đau đớn, nhưng thân ảnh cũng kịp thời lao vút lên nhờ chưởng lực của Lý Tồn Hiếu mà bắn xa tới mấy tám trượng mất hút vào bóng đêm.

Tiểu Thúy đỏ mặt hỏi:

- Lý gia... Lão súc sinh đó... chuyện gì vậy?

Lý Tồn Hiếu chỉ tay vào hắc y nhân vẫn ngồi trên thềm tiểu đình nói:

- Vị bằng hữu đó nói rằng Thần Đồ Báo muốn cướp đoạt bảo vật trên người cô nương, chắc là tấm tàng bảo đồ...

Tiểu Thúy tò mò nhìn hắc y nhân hỏi:

- Lý gia, vị này là...

Lý Tồn Hiếu lắc đầu:

- Chúng tôi chưa quen biết nhau. Vị đó cần tìm Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương của Bạch Cốt Môn, vì thế mà nảy sinh xung đột với Thần Đồ Báo.

Tiểu Thúy chớp chớp đôi mắt đẹp nói:

- Lý gia, chẳng phải Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương đã chết rồi hay sao?

Lý Tồn Hiếu chợt vỗ trán nói:

- Quên mất, tôi còn chưa kịp nói...

Hắc y nhân nghe thế vội hỏi:

- Cô nương nói gì? Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương đã chết rồi ư?

Lý Tồn Hiếu gật đầu:

- Mới rồi tôi không kịp báo với các hạ, Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương đã chết hơn một tháng trước ở trong phế viện của Hoa gia ở Kim Hoa...

- Bằng hữu biết đích xác hay không?

- Chính lúc đó tôi cũng có mặt tại hiện trường.

Hắc y nhân chợt run lên nói:

- Nếu vậy thì thật rồi.

Lý Tồn Hiếu hỏi:

- Các hạ với hai tên ma đầu đó rốt cuộc là có thâm thù đại hận gì vậy?

Hắc y nhân nghiêng răng nói:

- Hai tên ti tiện vô sỉ đó làm hại tôi không dám ngẩng mặt nhìn người, hãm tôi vào mối oan khiên vạn kiếp...

Rồi chợt ngược lên hỏi:

- Chúng vì sao mà chết? Ai giết hai tên ti tiện đó?

Lý Tồn Hiếu trả lời:

- Cả hai tên ma đầu đó chết bởi tay Ôn nhị cô nương ở Hàn Tinh Môn.

Hắc y nhân như gặp phải rắn rết, toàn thân run bắn, cố hết sức lao nhanh ra khỏi tiểu đình, hét to một tiếng rồi vội vã phóng người chạy biến.

Lý Tồn Hiếu sửng sốt nhìn theo hỏi:

- Chuyện gì vậy chứ? Làm sao vừa nghe đến tên của Ôn nhị cô nương của Hàn Tinh Môn...

Tiểu Thúy kinh dị kêu lên:

- Chẳng lẽ lại là hấn ư? Làm sao lại chính là hấn được?

Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên quay lại hỏi:

- Thuý cô nương biết hấn sao?

Tiểu Thuý đáp:

- Lý gia, hấn chính là Sở Ngọc Hiên trong Tứ Khối Ngọc !

Lý Tồn Hiếu chợt thấy lòng chấn động, trong giây lát các giác quan như bị liệt với trăm ý nghĩ chồng chéo vào nhau thần thờ nhìn theo hướng hắc y nhân mất hút, hồi lâu mới nói:

- Ôn nhị cô nương cố công tìm hấn mà không được, thế mà ta lại thả hấn đi...

Tiểu Thuý góp lời:

- Chỉ hận tiểu tỳ không nhận ra hấn ngay, nếu không... hừ ! Chính hấn hại cô nương không dám ngẩng mặt nhìn người, hãm vào mối oan khiên vạn kiếp lại còn đổ vấy cho người khác !

Lý Tồn Hiếu nghĩ ngợi một lúc rồi chợt hỏi:

- Cô nương, Ôn nhị cô nương giết Sầm, Miêu vì hai tên ma đầu đó đã hại cô ta, đúng không?

Tiểu Thuý gật đầu:

- Chính thế. Nếu hai tên quái vật đáng chết đó không bỏ được vật thì làm sao Ôn cô nương bị hại được?

Lý Tồn Hiếu trầm ngâm nói:

- Bây giờ Sở Ngọc Hiên cũng tìm giết Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương và hấn cũng bảo rằng hai tên ma đầu đó hại mình đến không dám ngẩng mặt nhìn người và hãm vào nỗi oan khiên, đúng không?

Tiểu Thuý gật đầu:

- Đúng thế...

Cô ta bỗng mở to mắt hỏi:

- Chẳng lẽ Lý gia cho rằng...

- Tôi chưa dám khẳng định. Tuy nhiên xét theo tình lý thì rất có thể Sở Ngọc Hiên cũng bị trúng phải thứ được làm mê thất thần trí nên đã làm hại Ôn cô nương.

- Lý gia nghĩ vậy ư ?

- Cô nương, trước đây tôi chưa từng gặp Sở Ngọc Hiên. Nhưng cô nương biết hấn là người thế nào?

Tiểu Thuý ngẫm nghĩ một lát rồi trả lời:

- Hấn là người tính tình có phần kiêu ngạo và tùy tiện, nhưng công bằng mà nói, trong Tứ Khối Ngọc hấn được coi là người tốt.

Lý Tồn Hiếu gật đầu:

- Nếu vậy thì gần với sự suy đoán của tôi. Hấn vừa bảo rằng mình chết cũng không đáng tiếc, và có thể chết bất cứ lúc nào, chứng tỏ lòng hấn cũng thống khổ và việc Ôn nhị cô nương bị hại không phải do ý muốn của hấn.

Chàng dừng một lúc lại nói thêm:

- Việc này tôi phải truy xét rõ mới được. Rất có thể mọi tội nghiệt đều do ở Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương... Nếu hấn bị hàm oan, phải tìm cách thanh minh với Ôn nhị cô nương.

Tiểu Thúy nói:

- Lòng nhân hậu và khí khái của Lý gia khó ai có thể sánh được, chỉ sợ muộn rồi...

Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương định nói gì...

Tiểu Thúy đáp:

- Lý gia thử nghĩ xem... Hấn đã nói rằng mình có chết cũng không đáng tiếc và sẵn sàng chết bất cứ lúc nào, như vậy là hấn đã muốn lấy cái chết để trả giá. Tuy nhiên hấn cố sống đến nay chỉ vì muốn trả thù Song Đầu Phong và Miêu Phương Hương. Nay biết hai tên đó đã chết, chắc hấn cũng chẳng muốn sống thêm.

Lý Tồn Hiếu thấy lòng chấn động, nhưng không nói gì.

Hai người lặng đi một hồi lâu, cuối cùng Tiểu Thúy lấy ra một cái túi bằng da nhỏ được khâu rất tinh xảo với vẻ mặt tươi cười.

Nhưng khi sắc mặt cô ta lập tức tái mét, toàn thân phát run như bị rần rết cắn phải, đưa mắt thất thần nhìn hồi lâu vào trong túi mà không biết nói gì.

Lý Tồn Hiếu vẫn chìm đắm trong suy tư về Sở Ngọc Hiên nên không nhìn thấy diễn biến đó.

Đột nhiên Tiểu Thúy nấc lên một tiếng, nước mắt chảy giàn giụa vung chưởng nhằm thiên linh cái mình đánh xuống !

Trong phút ngàn cân treo sợi tóc ấy, đột nhiên Lý Tồn Hiếu trấn tĩnh lại quay mặt nhìn sang.

Chợt thấy Tiểu Thúy tự kết liễu tính mạng mình, chàng hoảng hốt chợt xuất thủ chop lấy uyển mạch Tiểu Thúy, thất thanh hỏi:

- Cô nương làm gì thế?

Tiểu Thúy khóc như mưa, thảm thiết nói:

- Lý gia, hãy để cho tiểu tỳ được chết ! Tiểu tỳ không muốn sống nữa !

Lý Tồn Hiếu gấp giọng hỏi:

- Có chuyện gì thế? Cô nương?

Tiểu Thúy mấp máy đôi môi mấy lần mới run run nói:

- Lý gia, tiểu tỳ đã... đánh mất bức tàng bảo đồ rồi !

- Cái gì? Cô nương đã đánh mất bức tàng bảo đồ rồi sao?

Tiểu Thúy khóc thút thít, trả lời:

- Dạ... Rõ ràng tiểu tỳ đã cất thật kỹ, thế mà mới đây không có trong túi... Lý gia nghĩ xem, tiểu tỳ còn mặt mũi nào mà gặp cô nương nữa? Cô nương đã bất chấp mạo hiểm phải khó khăn lắm mới đánh cắp được từ lão thần tiên giao cho tiểu tỳ... Vậy mà... hu hu hu... tiểu tỳ lại để mất nó... thế thì còn sống làm gì?

Lý Tồn Hiếu cười nói:

- Tôi tưởng cô nương gặp phải chuyện gì ghê gớm lắm, hoá ra chỉ là bức tàng bảo đồ ! Tính mạng mình là vô giá, bức tàng bảo đồ có đáng bao nhiêu. Mất đi thì thôi vậy !

Tiểu Thúy trố mắt hỏi:

- Thôi ư?

- Chứ gì? Người ta nói rằng kỳ trân dị bảo chỉ người có đức mới giữ được. Có lẽ vì tôi không đủ đức hạnh nên không đáng giữ nó thôi !

Tiểu Thúy vội lắc đầu:

- Không đâu Lý gia ! Ngài nói thế càng làm cho tiểu tỳ bất an. Chẳng qua vì tiểu tỳ thiếu cẩn thận..

- Dù sao cũng là chuyện đã rồi, tự trách chỉ vô ích

- Không ...Lý gia còn chưa biết cô nương phải khó khăn thế nào mới lấy được nó. Trước khi đi cô nương còn dặn dò tiểu tỳ hết sức cẩn thận, bảo phải đưa tàng bảo đồ trao tận tay Lý gia, thế mà bây giờ.

Nói tới đó, cô lại òa khóc.

Lý Tồn Hiếu an ủi:

- Cô nương đừng sầu não nữa. Đã mất rồi thì không có cách nào tìm lại được nữa, vả lại đâu phải vì cô nương cố ý?

- Tiểu tỳ biết Lý gia không quá coi trọng bức tàng bảo đồ ...Thế nhưng ...nếu nó rơi vào tay bọn ma đạo thì từ đó sẽ sinh ra những cuộc gió tanh mưa máu, lúc đó thì tội nghiệt của tiểu tỳ để đâu cho hết ?

Lý Tồn Hiếu nhíu mày trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi:

- Cô nương còn nhớ mất vào lúc nào và ở đâu không ?

Tiểu Thúy cố nhớ lại một lúc rồi lắc đầu:

- Tiểu tỳ không nhớ được.

- Dọc đường cô nương có lấy vật đó ra không ?

- Không. Tiểu tỳ cũng biết bức tàng bảo đồ có quan hệ rất trọng đại cho nên sau khi từ biệt cô nương liền đi không quản ngày đêm, chưa hề dừng chân lại lần nào.

Lý Tồn Hiếu nhíu mày nói:

- Nếu vậy thì sao có thể mất được chứ?

- Tiểu tỳ cũng không biết nữa ...

Đột nhiên cô ta mở to mắt, gấp giọng nói:

- Phải rồi ! Dọc đường tiểu tỳ có nghỉ lại một đêm, chẳng lẽ bức họa đồ mất ở đó ?

Lý Tồn Hiếu vội hỏi:

- Cô nương nghỉ lại ở nơi nào?

Tiểu Thúy đáp:

- Cách đây chừng trăm dặm. Tiểu tỳ chỉ biết đó là một tiểu trấn mà không biết ở địa phương nào.

- Trong lúc nghỉ lại cô nương có lấy tàng bảo đồ ra xem lần nào không ?

- Không

- Nếu vậy thì chỉ có khả năng là bị người khác lấy trộm ...

Tiểu Thúy cười khổ nói:

- Lý gia bức tàng bảo đồ tiểu tỳ luôn cất trong người không rời ra lúc nào. Nếu có người lấy trộm sao tiểu tỳ không biết?

Lý Tồn Hiếu nghĩ thầm:

- Tiểu Thúy là tỳ nữ thân tín của Lệnh Hồ Dao Cơ, võ công tuy chưa phải hạng nhất lưu nhưng cũng khó có người nào tiếp cận mà không bị phát hiện. Bởi thế khó tin rằng bức tàng bảo đồ được cô ta cất trong người mà bị lấy cắp vẫn không hay biết

Nếu thế thì làm sao mất được?

Thật là một điều khó giải thích

Nghĩ ngợi một lúc, chàng lại hỏi:

- Từ sau khi cáo biệt với Lệnh Hồ cô nương xong, cô không kiểm tra lại lần nào ư ?

Tiểu Thúy trả lời cương quyết:

- Không ! Vì đã giấu kỹ trong người nên tiểu tỳ thậm chí không sờ đến lần nào vì sợ để lộ.

Lý Tồn Hiếu bỗng lắc đầu:

- Cô nương nói thế hình như không đúng.

- Sao lại không đúng ?

- Theo lời cô nương thì chỉ có hai người được biết tàng bảo đồ giấu ở đâu. Vậy thì sao người của Bạch Cốt Môn biết được mà chặn đường cô nương ở đây với mục đích cướp pho mật đồ đó ?

Tiểu Thúy ngơ ngác trả lời:

- Cái đó thật tiểu tỳ không biết

- Nếu tôi đoán không sai thì nhất định cô nương không mang theo bức mật đồ nào cả, chính Lệnh Hồ cô nương cũng chỉ trao cho cô nương cái túi rỗng mà thôi.

Tiểu Thúy la lên:

- Sao có chuyện đó được ? cô nương không bao giờ ...

Lý Tồn Hiếu cười ngất lời:

- Đương nhiên tôi không nói rằng Lệnh Hồ cô nương lại có thể giao túi không bắt cô nương vượt đường xa muôn dặm về Trung Nguyên tìm tôi. Nhưng cô làm sao biết được Lệnh Hồ cô nương lấy cắp chỉ là chiếc túi không ?

- Chẳng lẽ Lý gia cho rằng vì lão thần tiên biết trước túi sẽ bị đánh cắp nên đã lấy bức tàng bảo đồ giấu đi chỗ khác ?

Lý Tồn Hiếu gật đầu:

- Tôi đoán thế và có lẽ cũng chỉ có khả năng ấy, còn Lệnh Hồ cô nương chắc đã nhìn thấy chiếc túi có chứa bức tàng bảo đồ từ trước nên yên chí không kiểm tra lại, có thể còn do vội vàng ...

- Quả thật khi cô nương giao túi cho tiểu tỳ thì rất vội, chỉ kịp gửi vào tay tiểu tỳ là giục đi ngay ...

- Cô nương từ biệt Lệnh Hồ cô nương đã bao lâu rồi ?

- Tính đến hôm nay vừa đúng năm ngày

- Cơ bà bà có thể xuất lãnh chúng nhân đến Miêu Cương là nhờ vào tàng bảo đồ. Chỉ cần vài khắc không thấy tất bà ta phát hiện được ngay và tất sẽ tra cứu. Người đầu

tiên bị nghi ngờ sẽ là tôn nữ yêu quý của bà ta Lệnh Hồ cô nương dám làm dám chịu, chắc sẽ thừa nhận lúc đó Cơ bà bà sẽ phái cao thủ đuổi theo cô nương, ít nhất là bây giờ cũng đã tới đây. Nhưng thực tế lại hoàn toàn không có động tĩnh gì ...

Tiểu Thúy hiểu ngay, gật đầu nói:

- Như thế chứng tỏ không ai đuổi theo tiểu tỳ ...

Lý Tồn Hiếu lại nói:

- Nhưng nếu Cơ bà bà phát hiện được bức tàng bảo đồ bị mất thì nhất định phái người đuổi theo...

Tiểu Thúy tán thành:

- Như vậy theo lập luận của Lý gia thì tấm tàng bảo đồ không mất, đúng vậy chứ ?

Lý Tồn Hiếu gật đầu:

- Thế mới đúng, cô nương.

Nhưng Tiểu Thúy vẫn thắc mắc:

- Nhưng còn có một việc tiểu tỳ không hiểu là vì sao bọn Thần Đồ Báo biết được tiểu tỳ đã mang theo tàng bảo đồ mà mai phục ở đây để cướp đoạt?

Lý Tồn Hiếu nhìn Tiểu Thúy không trả lời.

Chợt tiểu tỳ nữ giật mình hoảng hốt nói:

- Tiểu tỳ hiểu rồi ! Nếu tất cả những điều Lý gia suy đoán không sai thì chính lão thần tiên đã cố tình phao tin cho Bạch Cốt Môn biết tiểu tỳ mang theo tàng bảo đồ quay về Trung Nguyên để chúng giết tiểu tỳ, sau đó lão thần tiên sẽ đổ hết trách nhiệm lên đầu bọn Bạch Cốt Môn là thượng sách.

Lý Tồn Hiếu gật đầu:

- Cô nương thật thông minh, chỉ sợ bây giờ chính Lệnh Hồ cô nương cũng đã gặp nguy hiểm.

Tiểu Thúy biến sắc run giọng:

- Tiểu tỳ có chết cũng không đáng tiếc nhưng cô nương

- Hiện Lệnh Hồ cô nương đang ở đâu ?

- Lúc đó cô nương bên lão thần tiên trú bên bờ Ô Giang ngay ở chân Miêu Lĩnh, chỉ cách Miêu Cương Bát Động có mười mấy dặm. Còn bây giờ đã qua năm ngày, tiểu tỳ không biết.

Lý Tồn Hiếu nói nhanh:

- Nếu vậy chúng ta trước tiên phải đến đó xem sao đã. Việc không thể chậm trễ, cô nương hãy nhanh chóng lên ngựa, chúng ta lập tức lên đường.

Tiểu Thúy vội nói:

- Lý gia, cô nương đã dặn trước đừng để ngài tới đó ...

Lý Tồn Hiếu cười nói:

- Cô nương có biết tại sao Lệnh Hồ cô nương dặn thế không ?

Tiểu Thúy lắc đầu:

- Cô nương không nói, tiểu tỳ cũng không hỏi, chắc cô nương sợ Lý gia gặp lão thần tiên rồi đôi bên sẽ phát sinh xung đột làm cô nương khó xử.

Lý Tồn Hiếu gượng cười nói:

- Hiện Lệnh Hồ cô nương đang gặp nguy hiểm nên không tiện suy đoán nhiều. Chúng ta nên lên đường ngay càng nhanh càng tốt. Đi thôi, nếu không sợ cô nương gặp chuyện gì bất trắc thì tôi đã đi trước rồi.

Tiểu Thúy ngập ngừng một lúc rồi nhảy lên lưng lừa.

oOo

Hồi 28

Lấy Độc Trị Độc

Miêu Lĩnh có hàng trăm ngọn núi, cao phong vút tận mây xanh Đông Bắc dãy Miêu Lĩnh có mạch núi Phan Tịnh Sơn, còn Tây Bắc có mạch núi Đại An Sơn nối liền nhau liên miên tới mấy trăm dặm khiến người ta có cảm giác như nhìn vào cõi vô biên.

Cách Phan Tịnh Sơn không xa, thuộc ngay Miêu Lĩnh có một con sông gọi là Ô Giang.

Tuy nhiên đây không phải Ô Giang mà ngày xưa Sở Bá Vương đã tự tận mặc dù dòng sông mà vị bá vương thời chiến quốc chấm dứt bá nghiệp của mình cũng có tên là Ô Giang nhưng sông đó ở tận Hoà Huyền của tỉnh An Huy vùng Đông Bắc.

Còn Ô Giang này lại ở Quy Châu.

“Thiên vô tam nhật lạnh, địa vô tam lý bình”

Quả thật câu đó ở Quy Châu lại càng đúng, vì nơi đây toàn núi non lại thường có mây mù bao phủ, khí trời âm u khó có được ba ngày tháng nắng ráo sáng sủa, lại càng khó tìm được khu bình nguyên nào bằng phẳng lại rộng tới ba dặm.

Đối với hai bên bờ Ô Giang lại càng hiếm nơi bằng phẳng hơn.

Vào Miêu Lĩnh phải ngược lên một lúc mới có bãi hẹp tương đối bằng phẳng, còn lại cách bờ chỉ vài trượng đã là vách đá cao thẳm chỉ cần nhìn lên cũng đủ rợn người.

Lý Tồn Hiếu ngược nhìn núi hiểm trở lắc đầu nói:

- Cô nương có lẽ nên bỏ lừa lại thôi.

Tiểu Thúy cười đáp:

- Lý gia còn chưa biết, con lừa này vốn có biệt tài đi đường núi đó.

- Tôi cũng biết lừa vốn giỏi leo núi nhưng chỉ là đường núi thông thường. Còn ở đây cô nương thử nhìn kỹ mà xem chỉ là vách đá dựng đứng có đường xá gì đâu?

Thật vậy, trước mắt họ chỉ là vách đá nhẵn nhụi cao vút với những tảng quái thạch chồng chất lên nhau, chỉ sợ ngay cả vượn khỉ cũng phải chau mày.

Tiểu Thúy cười ngắt rồi nhảy xuống khỏi lưng lừa.

Lý Tồn Hiếu dặn:

- Ở Miêu Lĩnh này nổi danh nguy hiểm và độc hại, bởi thế mỗi chúng ta phải hết sức cẩn thận. Đường nhiên độc trùng rắn rết sẽ rất nhiều nhưng đáng sợ nhất vẫn là chướng khí độc.

Tiểu thúy nói:

- Lý gia cứ yên tâm. Tiểu tỳ đã mang theo thuốc giải độc ...

Rồi vừa tháo yên cương và những thứ mang trên lưng lừa, ngoài lương khô và vật dụng còn có mấy bình nhỏ.

Cô ta đưa cho Lý Tồn Hiếu một bình nói:

- Có thứ này tất không sợ chướng khí hay độc trùng nữa.

Lý Tồn Hiếu xoa tay:

- Cô nương cứ cất đi mà dùng, tôi đã có rồi.

Chàng đưa mắt nhìn bãi hẹp bằng phẳng phía bên phải chừng ba trượng hỏi:

- Có phải đây là chỗ Cơ bà bà cho thuộc hạ trú lại không ?

- Dạ ! Tám ngày trước tiểu tỳ từ biệt cô nương chính ở đó, bây giờ còn có lều vải, Lý gia xem vẫn còn những lỗ để chôn cột kìa.

Không sai, trên bãi còn có vô số những lỗ nhỏ mà khi nhổ cột lều người ta không lấp đi.

Lý Tồn Hiếu lại ngược nhìn lên đỉnh núi hỏi:

- Không biết họ bắt đầu lên núi từ đâu?

Tiểu Thúy lắc đầu:

- Tiểu Tỳ không biết. Chưa kịp lên núi bước nào thì đã được cô nương phái về.

Lý Tồn Hiếu chợt nghĩ thầm:

- Giá như có Lãnh Ngưng Hương ở đây thì tốt biết bao ! Cô ta rất quen thuộc địa hình Miêu Lĩnh, khi mới nhìn qua tàng bảo đồ cô ta đã nói rằng địa thế rất giống Miêu Cương Bát Động, quả nhiên bây giờ thực tế đã chứng minh cô ta nói không sai.

Tiểu Thúy chợt hỏi:

- Lý gia nghĩ gì vậy?

Lý Tồn Hiếu vội trấn tĩnh đáp:

- Ô !... không có gì ! Cô nương có biết Miêu Cương Bát Động ở khu vực nào không ?

Tiểu Thúy lắc đầu.

- Nếu vậy chúng ta chỉ đành nhờ vào sự may rủi vậy ...cô nương chuẩn bị xong cả chưa?

Tiểu Thúy búi ngủi nói:

- Xong rồi. Con lừa này cùng đi với tiểu tỳ đã tám chín ngày, bây giờ bỏ đi cũng tiếc thật.

- Cô nương là người tình cảm, tuy nhiên nó là loài vật có xuất xứ từ trong rừng, nay trả nó về với rừng thì càng tốt chứ sao? Bây giờ cô nương hãy giấu tất cả các thứ lại chỉ mang theo vài thứ cần thiết nhất thôi, và nhớ theo sát tôi, chú ý dưới chân mình.

Tiểu Thúy nghe lời chỉ chọn mang theo một túi nhỏ.

Hai người lập tức tìm đường lên núi.

Lý Tồn Hiếu nhún mình phóng lên một tảng quái thạch, Tiểu Thúy cũng làm theo.

Nhưng khi chân chàng chưa đứng vững, đột nhiên từ phía trước hơi chếch sang trái có một âm thanh lạ rất khê phát ra.

Lý Tồn Hiếu cả thính lực lẫn nhãn lực hết sức tinh nhạy liền phát hiện ra ngay, liền ngưng mục nhìn sang, chỉ thấy sau phiến đá một chấm đen bay thẳng tới yết hầu mình.

Chấm đen bay rất nhanh, chỉ nhỏ bằng hạt đậu. Nếu đổi người khác thì không sao phát hiện được.

Chàng kêu lên một tiếng để cảnh báo cho Tiểu Thúy ở phía sau rồi xuất chưởng đánh trả lại chấm đen đang bay tới.

Kình khí vừa phát ra, chấm đen lập tức bị bật ngược trở lại, tốc độ còn nhanh hơn trước, bay vút vào sau tảng đá rồi bỗng nhiên từ đó phát ra tiếng rú rừng rợn.

Lý Tồn Hiếu vội vàng đề khí lao theo, mới đặt chân xuống tảng đá, cảnh tượng trước mắt khiến chàng phải rùng mình.

Tiểu Thúy cũng bám theo chàng như hình với bóng nên thấy rõ.

Sau tảng đá, giữa đám cỏ rậm cao quá thắt lưng có một người nằm bất động.

Người đó ở trần chỉ bận chiếc khố bằng da báo, đôi chân và toàn thân đỏ hỏn.

Đó là một hán tử rất mạnh khỏe râu quai nón đen sì, bắp thịt gồ lên cuộn cuộn, trên mặt vẽ hoa văn từng đám xanh đỏ, mũi đeo một chiếc vòng nhỏ cả hai tai cũng đeo vòng, nhìn diện mạo rất dễ sợ.

Đôi mắt hán tử trợn ngược, môi tím đen, tay cầm một ống sắt nhỏ, giữa ngực cắm một mũi tên nhỏ xíu không cắm lông chim.

Tiểu Thúy buộc miệng hỏi:

- Người Miêu ?

- Không sai !

Chỉ cần nhìn cách ăn vận và những nét xăm trên mặt cũng biết hán tử là người Miêu. Rõ ràng hán nắp sau tảng đá sử dụng một loại ám khí rất thông dụng của người Miêu là Xuyên Tiên, hiển nhiên mũi tên không có đuôi từ ống thổi ra được tẩm chất kịch độc, nhưng bị Lý Tồn Hiếu đánh bật trở lại cắm vào ngực hán nên chết ngay.

Lý Tồn Hiếu nhíu mày hỏi:

- Cô nương có nghe nói Miêu Cương Bát Động cách đây bao xa không ?

Tiểu Thúy đáp:

- Tiểu tỳ có nghe Ba tổng quản nói ở đây cách Miêu Cương Bát Động mười mấy dặm nữa.

- Vậy thì sao chúng đến tận đây tập kích chúng ta ?

- Lý gia cho rằng tên này là người của Miêu Cương Bát Động hay sao?

Lý Tồn Hiếu giảng giải:

- Ở Miêu Lĩnh cố nhiên có không ít người Miêu sinh sống. Nhưng hầu như chỉ Miêu Cương Bát Động mới có tổ chức. Hơn nữa bọn này dung nạp không ít những tên bại hoại từ Trung Nguyên đến, thường tản ra xung quanh giết người cướp của, còn những người Miêu khác không giết người tùy tiện. Chiếu theo cách tập kích tàn độc của Miêu nhân này, có nhiều khả năng hán tử là người của Miêu Cương Bát Động.

Tiểu Thúy nói:

- Tiếc rằng hán tử đã chết, nếu không chúng ta có thể hỏi xem hán tử có phải người của Miêu Cương Bát Động không và hy vọng khải thác thêm tin tức về lão thần tiên ...

Lý Tồn Hiếu hỏi:

- Cô nương biết Miêu ngữ không ?

Tiểu Thúy chột ngắc người đỏ mặt đáp:

- Tiểu tỳ thật hồ đồ, cứ làm như hán tử là người Hán ...

- Miêu Cương Bát động cho người bố trí xa thế này đủ biết Lãnh Nguyệt và Hàn Tinh hai môn đã làm kinh động chúng. Từ đây sẽ gặp không biết bao nhiêu trạm cảnh giới thế này nữa, hiểm họa tất không ít, cô nương phải cẩn thận hơn nữa mới được, đừng bỏ xa tôi quá để gặp bất trắc còn dễ ứng cứu.

Tiểu Thúy ngược nhìn thế núi hiểm trở nét mặt lộ vẻ lo lắng, gật đầu nói:

- Đa tạ Lý gia, tiểu tỳ sẽ vâng lời ...

- Nghe nói người Miêu có một cách truyền tin rất đặc biệt không bao giờ tiết lộ cho ngoại nhân biết. Cách đó vừa nhanh chóng vừa bí mật, có thể nhờ phương pháp

truyền tin đó mà Miêu Cương Bát Động đã nhận được tin chúng ta giết mất người này ...

Tối đó chợt ngưng thần chú mục quan sát chung quanh.

Tiểu Thúy hỏi:

- Có gì khác lạ không Lý gia?

Lý Tồn Hiếu lắc đầu:

- Ít ra trong phạm vi nửa dặm còn chưa động tĩnh gì.

Tiểu Thúy lại đưa mắt nhìn thi thể người Miêu lần nữa rồi bỗng kêu lên:

- Lý gia không đúng rồi !

Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi:

- Có gì không đúng?

- Tên người Miêu này nếu được Miêu Cương Bát Động bố trí mai phục ở đây là để đối phó với lão thần tiên, như vậy khi gặp người của Lãnh Nguyệt hoặc Hàn Tinh hẳn nhất định tập kích. Nếu vậy đã bị họ phát hiện tiêu diệt rồi, có lý nào lại còn ở đây mai phục chúng ta nữa?

- Cô nương nói vậy cũng đúng. Tuy nhiên có thể Cơ bà bà không đi theo con đường này, và có thể tên đó thấy người đông thế mạnh không dám hạ thủ mà tránh đi cũng nên ...

Đột nhiên lúc ấy vang lên một chuỗi âm thanh rùng rợn như quỷ khóc thần sầu vắng vắng đâu phía trước mặt.

Tiểu Thúy thất kinh vội bước sát vào Lý Tồn Hiếu, run giọng hỏi:

- Lý gia gì thế ?

- Ở vùng Miêu cương này có rất nhiều thứ dị cầm quái thú. Có lẽ đó là tiếng gầm rống của chúng.

Tiểu Thúy vẫn chưa hoàn hồn:

- Thật dễ sợ quá ... chẳng khác gì quỷ rống !

Ngay Lý Tồn Hiếu cũng nhận ra thứ âm thanh quái gở đó thật đáng sợ nhưng chàng không thể biểu lộ ra.

Tiểu Thúy là một cô nương, lúc này rất cần sự can đảm của chàng để trấn an, chỉ cần chàng nói ra một tiếng sợ là đủ làm cho cô ta mất hết tinh thần.

Chàng chỉ nói:

- Chúng ta vừa đến, chỉ nghe một lúc cho quen tai là được thôi.

Rồi chàng vẫn Tiểu Thúy thận trọng tiến lên.

Tiểu Thúy bám sát sau lưng chàng không dám bỏ rơi một bước.

Đó cũng là lẽ tự nhiên. Tuy cô ta có võ công bất tục, nhưng là nữ nhi có mấy ai can đảm?

Người đi đến đâu chim bay thú chạy rào rào đến đó. Trước mặt xung quanh trên tán lá hay giữa cỏ hoang cao ngập đầu vang lên đủ thứ âm thanh hỗn tạp, tiếng cánh vỗ, tiếng bước chân rầm rập, tiếng xé lá, tiếng kêu hoảng loạn ... thật là một quang cảnh ghê hồn Tiểu Thúy chưa bao giờ hình dung đến.

Sau chừng nửa canh giờ hai người đã đi sâu vào dãy Miêu Lĩnh.

Đang đi, đột nhiên Lý Tồn Hiếu cúi nhặt lên một vật.

Đó là nửa ống tre, ở đầu mút có đục lỗ, mấy chiếc lông chim màu sắc sặc sỡ cắm vào những lỗ đó như thứ đồ chơi của trẻ con.

Tiểu Thúy tò mò hỏi:

- Lý gia gì thế ?

Lý Tồn Hiếu lắc đầu:

- Không biết. Chỉ xác định một điều rằng nếu không phải đã có người canh giữ ở đây thì cũng đã đi qua nơi này.

Nói xong vứt nửa ống tre vào đám cỏ bên đường, lập tức phát ra tiếng âm thanh rùng rợn như quỷ khóc thần sầu mà họ đã nghe lúc trước, nhưng khi nửa ống tre chạm đất thì âm thanh bỗng ngừng bật.

Tiểu Thúy kinh sợ đến kêu thét lên rồi chộp cứng lấy tay Lý Tồn Hiếu.

Lý Tồn Hiếu thoát tiên cũng giật mình nhưng trấn tĩnh lại ngay cười nói:

- Thì ra âm thanh quái quỷ mà chúng ta vừa nghe chỉ là do vật đó phát ra. Ở Miêu Cương cũng có đủ thứ quái sự

Nhưng chợt nhíu mày nói thêm:

- Tuy không biết đó là vật gì nhưng nhất định nó phải có tác dụng gì đó, rất có thể ...

Chưa hết câu, chàng đã cảnh giác nhìn quanh rồi bỗng thấp giọng nói:

- Cô nương cẩn thận từ trong rừng bên trái có người đến.

Tiểu Thúy nhanh ý ngồi thụp xuống cỏ.

Lý Tồn Hiếu nói khẽ:

- Cô nương cứ ngồi yên đó một lúc đừng động đậy để tôi tới đó xem.

Vừa dứt lời đã lao mình vòng qua đám cỏ.

Tiểu Thúy rất sợ hãi, đã không dám động dậy cũng không dám kêu, chỉ cầm chắc một ngọn chủy dao đề phòng bất trắc.

Lý Tồn Hiếu vòng ra sau đám rừng ngừng thần lắng nghe, một lúc mới phát hiện có thanh âm rất nhẹ phát ra từ đám cỏ trước mặt.

Chàng liền vận công đề khí bảo hộ các đại huyết, đồng thời đề tụ công lực vào hữu chưởng rồi bước tới phía phát ra tiếng động.

Tiếp cận mục tiêu, Lý Tồn Hiếu đột nhiên sửng sốt.

Chỉ cách có hai bước, một bạch y thiếu nữ đứng quay lưng về phía chàng, ngừng thần quan sát phía trước, thậm chí Lý Tồn Hiếu đến sát cách có hai bước vẫn không phát hiện ra.

Thiếu nữ dáng thanh mảnh, búi tóc bới cao, trâm cài thanh nhân gọn gàng, làn da trắng muốt, bàn tay nõn nà nắm chắc trường kiếm, chân đeo giày thêu hoa, hoàn toàn giống với một nữ nhi của võ lâm Trung Nguyên

Lý Tồn Hiếu ngập ngừng giây lát rồi bỗng ho khan một tiếng.

Bạch y thiếu nữ giật mình theo bản năng vội quay ngoắt lại xuất kiếm ra một chiêu thần tốc đâm thẳng vào ngực Lý Tồn Hiếu.

Nhưng bạch y thiếu nữ vừa quay lại thì Lý Tồn Hiếu đã sửng sốt kêu lên:

- Lãnh cô nương !

Đúng thiếu nữ trước mặt chàng là Lãnh Ngưng Hương.

Sau lúc ngỡ ngác, bạch y thiếu nữ cũng vội thu kiếm, mừng rỡ kêu lên:

- Tồn Hiếu ! Chàng đấy ư ?

Rồi chộp lấy tay chàng.

Lý Tồn Hiếu vội nói:

- Thúy cô nương cũng ở đây ...

Lãnh Ngưng Hương vội rút phắt tay về mắt nhìn chàng đầy tình ý, lúc sau mới hỏi:

-Tiểu Thúy đâu ?

Giọng mừng rỡ của Tiểu Thúy phát ra từ đám cỏ:

- Lãnh cô nương tỳ nữ ở đây.

Lãnh Ngưng Hương nắm tay cô ta cười nói:

- Đừng đa lễ nữa ! Làm sao người không cùng đi với Dao Cơ thư thư ?

Tiểu Thúy kể lại chuyện được Lệnh Hồ Dao Cơ phái mang tòng bảo đồ quay lại Trung Nguyên giao cho Lý Tồn Hiếu nhưng rốt cuộc chỉ có chiếc túi rỗng.

Nghe xong, Lãnh Ngưng Hương nhú mày nói:

- Cô nương người thật khổ. Ta không ngờ chị ấy trở về với Cơ bà bà với mục đích ấy.

- Tiểu tỳ lúc đầu cũng không ngờ. Sau khi cùng cô nương bỏ đi khỏi sơn thần miếu, đến Kim Hoa mới hay tin lão thần tiên đã dẫn thủ hạ đi tới Miêu Cương. Chỉ sau khi lấy được chiếc túi, tiểu tỳ mới hiểu hết ý định của cô nương.

Lãnh Ngưng Hương nhìn Lý Tồn Hiếu nói:

- Mới rồi thiếp nghe có tiếng Cô Lạp tưởng người của Miêu Cương Bát Động, hóa ra lại là chàng và Tiểu Thúy.

Lý Tồn Hiếu hỏi:

- Cô Lạp có phải là ống tre có gắn lông chim màu sắc sẽ phát ra tiếng rú quái dị không ?

Lãnh Ngưng Hương gật đầu:

- Chính thế. Đó là thứ vật đặc biệt của người Miêu, có thể truyền tin tức vừa có tác dụng làm đồng bọn chú ý, vừa làm địch nhân hoảng sợ ...

Tiểu Thúy cười nói:

- Mới rồi Lý gia nhặt được một chiếc như thế, còn chưa biết đó là Cô Lạp đến khi vứt đi mới phát ra tiếng hú làm tiểu tỳ mất cả hồn vía.

Lãnh Ngưng Hương cũng cười:

- Cần phải cảm ơn chiếc Cô Lạp đó, nếu không ta chẳng thể gặp được người và Lý gia.

Tới đó chợt lướt ánh mắt trêu mến nhìn Lý Tồn Hiếu .

Chợt tiểu Thúy gõ mạnh vào trán mình nói:

- Tiểu tỳ thật đĩnh đoảng, nay gặp Lãnh cô nương mới nhớ ra ... Vết thương Lý gia chữa lành chưa ?

- Đa tạ cô nương khỏi hẳn lâu rồi.

Tiểu Thúy nhìn Lãnh Ngưng Hương hỏi:

- Lãnh cô nương tới Miêu Cương từ bao giờ thế ? có gặp lão thần tiên hoặc gia cô nương không ?

- Ta đến hai ngày rồi tuy không gặp ai trong Lãnh Nguyệt và Hàn Tinh Môn nhưng biết được một số tin tức về họ.

Tiểu Thúy lo lắng hỏi:

- Không biết gia cô nương thế nào ...

- Ta đoán rằng Dao Cơ thư thư tìm Cơ bà bà bởi thế mới đến Miêu Lĩnh này. Có lẽ Lý gia đoán không sai, chắc chị ấy đang gặp nguy hiểm.

Thiếu nữ mắt đỏ hoe, nói như chực khóc:

- Làm thế nào bây giờ? Lão thần tiên chắc sẽ không tha thứ cho gia cô nương ...

Lãnh Nguyệt Hương vuốt ve bàn tay cô ta nhỏ giọng:

- Đừng lo, Tiểu Thúy ! Lo nhiều cũng chẳng giúp được gì. Chỉ cần chúng ta sớm gặp Cơ bà bà tất mọi chuyện không đáng lo nữa.

- Nhưng Lý gia và tiểu tỷ đều không biết Miêu Cương Bát Động ở đâu, chỉ toàn thấy vách cao rừng rậm, tìm sao cho gặp họ ?

Lãnh Nguyệt Hương cười nói:

- Người đừng lo. Ta không thuộc địa hình Miêu Lĩnh lại còn biết đường ngang lối tắt đến Miêu Cương Bát Động nữa, sẽ nhanh chóng tìm được Cơ bà bà thôi.

Tiểu Thúy mừng rỡ nói:

- Nếu vậy chúng ta đi nhanh thôi !

- Người chớ nóng nảy thế ! người của Miêu Cương Bát Động không những sở trường dụng độc mà còn sử dụng Xuyên Tiễn có tầm độc rất lợi hại ...

Lý Tồn Hiếu góp lời:

- Chúng tôi vừa được lĩnh giáo Xuyên Tiễn. Chắc rằng Cơ bà bà đã làm kinh động Miêu Cương Bát Động, nếu không chúng chẳng cho người bố trí mai phục xa như thế.

Lãnh Nguyệt Hương lắc đầu:

- Chẳng phải Cơ bà bà làm kinh động chúng đạu, trái lại Lãnh Nguyệt, Hàn Tinh đã liên kết với Miêu Cương Bát Động, sau khi tìm được kho báu sẽ chia nhau ...

Lý Tồn Hiếu nhíu mày.

Tiểu Thúy nói:

- Chẳng trách gì tên Miêu nhân bố trí lại không tập kích người của lão thần tiên, thì ra họ đã kết minh ... Nhưng Lãnh cô nương làm sao biết được chuyện này ?

- Ta vừa bắt được một tên trong Miêu Cương Bát Động, chính hắn đã khai ra điều đó.

- Nhưng sao lão thần tiên lại chịu hạ mình liên kết với bọn hạ nhân này chứ?

Lãnh Nguyệt Hương cười hỏi:

- Người thông minh lanh lợi sao ngay điều đó cũng không hiểu?

- Cô nương có phải cho rằng ... lão thần tiên có dụng tâm khác?

Lãnh Nguyệt Hương giải thích:

- Cái đó không có gì khó hiểu. Lãnh Nguyệt Môn uy phong thế nào? Cơ bà bà tự thị ra sao? Ngay cả bát đại môn phát ở Trung Nguyên bà ta còn chưa thềm để mắt đến tại sao có thể kết minh thề ước với hạng dã nhân vô sĩ như Miêu Cương Bát Động? Nhất định phải có dụng tâm khác, Miêu Cương Bát Động không những có Xuyên Tiên lợi hại mà ngay sử dụng các thứ rắn rết trùng độc cũng không ai bì kịp, cho dù người có võ công cao cường bao nhiêu cũng khó mà giữ được an toàn trong khu vực hiểm trở và lạ hoắc này. Bởi thế Cơ bà bà đành tính chuyện liên kết để trừ đi trở lực, sau đó sẽ định tiếp ...

Tiểu Thúy gật đầu:

- Đối với bọn tham lam như Miêu Cương Bát Động thì kế ấy cũng dễ thành công

...

Lãnh Nguyệt Hương cười nói:

- Tiểu Thúy người sai rồi ! Tuy người của Miêu Cương Bát Động là dã nhân nhưng chúng không ngu đâu ! Hơn nữa chúng còn thu nạp khá nhiều người trong võ lâm Trung Nguyên, toàn thứ gian ác, thâm độc và xảo quyệt. Nếu ta đoán không sai nhất định chúng cũng có tính toán của riêng mình.

Tiểu Thúy hiểu ra gật đầu nói:

- Tiểu tỳ hiểu rồi. Đến lúc đó kết quả thế nào, ai ăn thịt được ai còn tùy thuộc vào nước cờ của người đó ...

- Chính là như thế ! Xét về thực lực thì Miêu Cương Bát Động không sánh nổi với hai môn Hàn Tinh và Lãnh Nguyệt, nhưng chúng có lợi thế về địa hình và sở trường dụng độc. Tương lai ai ăn thịt được ai còn chưa biết trước , tuy nhiên điều dễ thấy là trường đấu này sẽ vô cùng khốc liệt.

Tiểu Thúy biến sắc hỏi:

- Lãnh cô nương, chúng ta hãy đi ngay đến Miêu Cương Bát Động được không ?

- Tiểu thúy chúng ta còn sót ruột hơn người nữa. Bây giờ người cứ đi giữa để Lý gia đoạn hậu.

Nói xong quay người đi trước.

Tiểu Thúy lo cho chủ nhân nên lòng dạ như sôi lên, liền bám sát theo Lãnh Nguyệt Hương.

Còn Lý Tồn Hiếu đi sau cùng, lòng trĩu nặng bao nỗi suy tư.

Trước hết chàng mâu thuẫn giữa hai thái cực, vừa nóng lòng muốn nhanh chóng tìm được Lệnh Hồ Dao Cơ, lại vừa sợ gặp nàng.

Bởi vì gặp Lệnh Hồ Dao Cơ tức cũng gặp cả Cơ bà bà và chàng phải hỏi rõ có phải chính bà ta là hung thủ trong cuộc thảm sát Thính Đào Sơn Trang năm xưa không ?

Nếu Cơ bà bà không phải là hung thủ thì sự việc thật đơn giản, chỉ cần yêu cầu đòi lại Lệnh Hồ Dao Cơ là xong.

Nhưng nếu sự việc khác đi ?

Lúc đó phải xử sự thế nào ?

oOo

(Hết tập 11)

Kho Tàng Kiếm Hiệp
NHAN MÔN QUAN
www.nhanmonquan.com